

Europeiska unionens officiella tidning

L 200

Svensk utgåva

Lagstiftning

fyrtiosjunde årgången

7 juni 2004

Innehållsförteckning

I Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk

.....

II Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk

.....

Rättelser

- ★ Rättelse till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 30.4.2004) 1
- ★ Rättelse till Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/52/EG av den 29 april 2004 om driftskompatibilitet mellan elektroniska vägtullsystem i gemenskapen (EUT L 166, 30.4.2004) .. 50

RÄTTELSER

Rättelse till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen

(Europeiska unionens officiella tidning L 166 av den 30 april 2004)

Förordning (EG) nr 883/2004 skall vara som följer:

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 883/2004
av den 29 april 2004****om samordning av de sociala trygghetssystemen**

(Text av betydelse för EES och Schweiz)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen, särskilt artiklarna 42 och 308 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag, som lagts fram efter
samråd med arbetsmarknadens parter och Administrativa kom-
missionen för social trygghet för migrerande arbetare ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget ⁽³⁾, och

av följande skäl:

(1) Bestämmelserna om samordning av de nationella systemen
för social trygghet faller inom ramen för den fria rörlighe-
ten för personer och bör bidra till att förbättra människors
levnadsstandard och arbetsvillkor.

(2) I fördraget fastställs inga andra befogenheter än de som
anges i artikel 308 när det gäller att vidta lämpliga åtgär-
der i fråga om social trygghet för andra personer än
arbetstagare.

⁽¹⁾ EGT C 38, 12.2.1999, s. 10.

⁽²⁾ EGT C 75, 15.3.2000, s. 29.

⁽³⁾ Europaparlamentets yttrande av den 3 september 2003 (ännu ej
offentliggjort i EUT), rådets gemensamma ståndpunkt av den
26 januari 2004 (EUT C 79 E, 30.3.2004, s. 15) och Europaparla-
mentets ståndpunkt av den 20 april 2004 (ännu ej offentliggjord i
EUT). Rådets beslut av den 26 april 2004.

(3) Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971
om tillämpningen av systemen för social trygghet när
anställda eller egenföretagare och deras familjer flyttar
inom gemenskapen ⁽⁴⁾ har vid flera tillfällen ändrats och
uppdaterats med beaktande inte bara av utvecklingen på
gemenskapsnivå, inklusive domstolens domar, utan även
förändringar i lagstiftningen på nationell nivå. Sådana fak-
torer har medverkat till att göra gemenskapens samord-
ningsregler komplexa och omständliga. Därför är det
väsentligt att dessa regler ersätts, moderniseras och förenk-
las, så att målet fri rörlighet för personer kan uppnås.

(4) Det är nödvändigt att respektera särdragen i nationell lag-
stiftning om social trygghet och begränsa sig till att utar-
beta ett system för samordning.

(5) Inom ramen för denna samordning måste likabehandling i
förhållande till olika nationella lagstiftningar säkerställas
för berörda personer inom gemenskapen.

(6) Den nära kopplingen mellan lagstiftningen om social
trygghet och de avtalsbestämmelser som kompletterar eller
ersätter sådan lagstiftning och som genom ett beslut av
offentliga myndigheter blivit obligatoriska eller utvidgats
kan leda till krav på samma skydd, såvitt avser tillämp-
ningen av dessa bestämmelser, som det skydd som ges
enligt denna förordning. Som ett första steg kan erfaren-
heterna från medlemsstater som har anmält sådana system
utvärderas.

⁽⁴⁾ EGT L 149, 5.7.1971, s. 2. Förordningen senast ändrad genom Euro-
parlamentets och rådets förordning (EG) nr 631/2004 (EUT L 100,
6.4.2004, s. 1).

- (7) På grund av de stora skillnaderna mellan de nationella lagstiftningarna när det gäller vilka personer som omfattas av de sociala trygghetssystemen, är det att föredra att det fastställs en princip enligt vilken denna förordning skall tillämpas på medborgare i en medlemsstat, statslösa personer och flyktingar som är bosatta på en medlemsstats territorium och som omfattas eller har omfattats av lagstiftningen om social trygghet i en eller flera medlemsstater samt på deras familjemedlemmar och deras efterlevande.
- (8) Den allmänna principen om likabehandling är av särskild betydelse för arbetstagare som inte är bosatta i den medlemsstat där de är anställda, bland annat gränsarbetare.
- (9) Domstolen har vid flera tillfällen yttrat sig om möjligheten till likabehandling av förmåner, inkomster och omständigheter. Denna princip bör uttryckligen antas och utvecklas, samtidigt som innehållet och andan i rättsliga avgöranden efterlevs.
- (10) Principen att behandla vissa omständigheter eller händelser som har inträffat inom en annan medlemsstats territorium som om dessa hade tilldragit sig inom territoriet i den medlemsstat vars lagstiftning är tillämplig, bör emellertid inte inkräkta på principen om sammanläggning av sådana försäkrings- eller anställningsperioder, perioder som egenföretagare eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt en annan medlemsstats lagstiftning med sådana som har fullgjorts enligt den behöriga medlemsstatens lagstiftning. Perioder som har fullgjorts enligt en annan medlemsstats lagstiftning bör därför beaktas endast genom att principen om sammanläggning av perioder tillämpas.
- (11) Likställande av omständigheter eller händelser som inträffar i en medlemsstat kan på intet sätt göra en annan medlemsstat behörig eller dess lagstiftning tillämplig.
- (12) Med tanke på proportionaliteten bör man se till att principen om likställande av omständigheter eller händelser inte leder till följder som inte är berättigade objektivt sett eller till att förmåner av samma slag sammanträffar för samma period.
- (13) Genom samordningsbestämmelserna måste det garanteras att personer som rör sig inom gemenskapen och deras medförsäkrade och efterlevande får bibehålla de rättigheter och förmåner de har eller håller på att förvärva.
- (14) Dessa mål måste uppnås i synnerhet genom sammanläggning av alla perioder som beaktas enligt de olika nationella lagstiftningarna för förvärv och bibehållande av rätten till förmåner och för beräkningen av dessa förmåner, samt genom utgivande av förmåner till de personer som omfattas av denna förordning.
- (15) Personer som rör sig inom gemenskapen måste omfattas av systemet för social trygghet endast i en medlemsstat, för att undvika situationer med flera tillämpliga nationella lagstiftningar och de komplikationer detta kan leda till.
- (16) Inom gemenskapen är det i princip inte berättigat att göra rättigheter som rör social trygghet avhängiga av de berörda personernas bosättningsort. I särskilda fall, i synnerhet när det gäller de särskilda förmåner som är knutna till den berörda personens ekonomiska och sociala situation, bör dock bosättningsorten kunna beaktas.
- (17) För att så effektivt som möjligt kunna garantera likabehandling för alla personer som är yrkesverksamma inom en medlemsstats territorium är det lämpligt att fastställa att lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium den berörda personen förvärvsarbetar eller bedriver verksamhet som egenföretagare i regel skall vara den tillämpliga lagstiftningen.
- (18) I särskilda situationer som berättigar till att andra kriterier tillämpas måste undantag göras från denna allmänna regel.
- (19) I vissa fall kan moderskaps- och likvärdiga faderskapsförmåner åtnjutas av modern eller fadern och, eftersom för den senare dessa förmåner skiljer sig från föräldraförmåner och kan likställas med förmåner vid moderskap i strikt bemärkelse, på så sätt att de utges under de första månaderna av ett nyfött barns liv, är det lämpligt att moderskaps- och likvärdiga faderskapsförmåner regleras tillsammans.
- (20) När det gäller förmåner vid sjukdom, moderskaps- och likvärdiga faderskapsförmåner bör försäkrade personer, och deras familjemedlemmar, som är bosatta eller vistas i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten, ges skydd.
- (21) Bestämmelserna om förmåner vid sjukdom, moderskaps- och likvärdiga faderskapsförmåner har utarbetats mot bakgrund av domstolens rättspraxis. Bestämmelserna om tillstånd i förväg har förbättrats med beaktande av domstolens relevanta beslut.
- (22) Den särskilda situation som pensionssökande, pensionstagare och deras familjemedlemmar befinner sig i gör det nödvändigt att införa bestämmelser för sjukförsäkring som är anpassade till denna situation.

- (23) Med beaktande av olikheterna mellan de olika nationella systemen är det lämpligt att medlemsstaterna, när så är möjligt, sörjer för medicinsk behandling för gränsarbetares familjemedlemmar i den medlemsstat där gränsarbetarna är verksamma.
- (24) Särskilda bestämmelser måste fastställas för att förhindra sammanträffande av sjukvårdsförmåner och kontanta sjukvårdsförmåner när de är av samma typ som de som behandlades av domstolen i målen C-215/99, Jauch, och C-160/96, Molenaar, under förutsättning att förmånerna täcker samma risk.
- (25) När det gäller förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetsjukdomar bör det, för att skyddet skall kunna ges, fastställas regler som omfattar situationen för personer som är bosatta eller vistas i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten.
- (26) När det gäller förmåner vid invaliditet bör det utarbetas ett samordningssystem i vilket hänsyn tas till särskilda förhållanden i nationell lagstiftning, särskilt när det gäller erkännande av invaliditet och dess förvärrande.
- (27) Det är nödvändigt att utarbeta ett system för att bevilja förmåner vid ålderdom och förmåner till efterlevande, då den berörda personen har omfattats av lagstiftningen i en eller flera medlemsstater.
- (28) Det är nödvändigt att fastställa ett pensionsbelopp, beräknat i enlighet med den metod som används för sammanläggning och proportionell beräkning och som garanteras genom gemenskapsrätten, när tillämpningen av nationell lagstiftning, inklusive bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning, visar sig mindre gynnsam än beräkning enligt ovannämnda metod.
- (29) För att skydda migrerande arbetstagare och deras efterlevande mot en alltför snäv tillämpning av nationella bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning, är det nödvändigt att införa bestämmelser som strikt reglerar tillämpningen av dessa bestämmelser.
- (30) Såsom domstolen vid upprepade tillfällen har slagit fast kan rådet inte anses behörigt att fastställa bestämmelser som innebär att sammanträffandet av två eller flera pensioner som erhållits i olika medlemsstater begränsas genom en minskning av det pensionsbelopp som enbart förvärvats enligt nationell lagstiftning.
- (31) Enligt domstolen ankommer det på den nationella lagstiftaren att fastställa sådana bestämmelser, med beaktande av att det är gemenskapens lagstiftare som skall fastställa de gränser inom vilka de nationella bestämmelserna om minskning, innehållande eller indragning skall tillämpas.
- (32) För att främja arbetstagares rörlighet är det särskilt lämpligt att göra det lättare att söka arbete i de olika medlemsstaterna. Därför är det nödvändigt att säkerställa en närmare och mer effektiv samordning mellan systemen för arbetslöshetsförsäkring och arbetsförmedling i alla medlemsstater.
- (33) Det är nödvändigt att denna förordnings tillämpningsområde omfattar lagstadgad förtida pension för att på så sätt garantera likabehandling och möjlighet till export av förmåner knutna till förtida pension, liksom utgivande av familje-, sjuk-, moderskaps- och faderskapsförmåner till berörda personer i enlighet med bestämmelserna i denna förordning. Det är emellertid lämpligt att utesluta regeln om sammanläggning av perioder eftersom lagstadgad förtida pension endast finns i ett mycket begränsat antal medlemsstater.
- (34) Eftersom familjeförmåner har ett mycket stort tillämpningsområde och erbjuder skydd i såväl så kallade klassiska situationer som i andra situationer som är specifika till sin natur, där de senare förmånerna har varit föremål för domstolens domar i de förenade målen C-245/94 och C-312/94, Hoefer och Zachow, och i mål C-275/96, Kuusijärvi, är det nödvändigt att bestämmelser fastställs för samtliga dessa förmåner.
- (35) För att kunna undvika oberättigade sammanträffande av förmåner är det nödvändigt att föreskriva prioriteringsregler när rätt till familjeförmåner föreligger både enligt lagstiftningen i den behöriga medlemsstaten och enligt lagstiftningen i den medlemsstat där familjemedlemmarna är bosatta.
- (36) Förskott avseende underhållsstöd till barns vårdnadshavare är förskott som går att återkräva och som är avsedda att kompensera för en förälders underlåtenhet att uppfylla sin rättsliga underhållsskyldighet till sitt eget barn, vilket är en skyldighet som härrör från familjerätten. Därför bör dessa förskott avseende underhållsstöd inte betraktas som en direkt förmån ur det samlade stödet till familjer. Med anledning av dessa särdrag bör samordningsreglerna inte tillämpas avseende sådana underhållsstöd.
- (37) Så som domstolen vid flera tillfällen har förklarat, måste bestämmelser som avviker från principen om att socialförsäkringsförmåner kan exporteras tolkas strikt. Detta innebär att de endast kan tillämpas på förmåner som uppfyller särskilda villkor. Därav följer att kapitel 9 i avdelning III i denna förordning endast kan tillämpas på förmåner som är både särskilda och icke-avgiftsfinansierade och förtecknade i bilaga X till denna förordning.

- (38) Det är nödvändigt att inrätta en administrativ kommission bestående av en regeringsföreträdare för varje medlemsstat, som särskilt skall svara för behandlingen av alla administrativa frågor eller tolkningsfrågor som följer av bestämmelserna i denna förordning och främja samarbetet mellan medlemsstaterna.
- (39) Det har visat sig att utvecklingen och användningen av datoriserad hantering av utbytet av information gör det nödvändigt att, under överinseende av administrativa kommissionen, inrätta en teknisk kommission med särskilt ansvar för informationsbehandling.
- (40) Användningen av datoriserad hantering för utbyte av uppgifter mellan institutionerna nödvändiggör bestämmelser för att säkerställa att de handlingar som utväxlas eller utfärdas på elektronisk väg godtas på samma sätt som handlingar i pappersform. Utbytet bör ske med iakttagande av gemenskapens bestämmelser om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och fri rörlighet för sådana uppgifter.
- (41) För att underlätta tillämpningen av samordningsbestämmelserna är det nödvändigt att fastställa särskilda bestämmelser, i vilka särdragen i nationell lagstiftning beaktas.
- (42) I enlighet med proportionalitetsprincipen och i enlighet med förutsättningen för att kunna utsträcka förordningen till att omfatta alla Europeiska unionens medborgare och i syfte att finna en lösning som tar hänsyn till eventuella restriktioner förknippade med särdragen hos de system som grundar sig på bosättning, torde det vara lämpligt med ett särskilt undantag för Danmark genom en anteckning i bilaga XI, som begränsar rätten till socialpension för den nya kategori av icke-yrkesverksamma personer som denna förordning har utsträckts till. På grund av särdragen i det danska systemet och mot bakgrund av att dessa pensioner får exporteras efter en bosättningsperiod på tio år enligt gällande dansk lagstiftning (lagen om pensioner).
- (43) I enlighet med principen om likabehandling torde det, på grund av särdragen i den finländska lagstiftningen om social trygghet, vara lämpligt med ett särskilt undantag för Finland genom en anteckning i bilaga XI, begränsat till nationella pensioner som grundas på bosättning, i syfte att säkerställa att beloppet för den nationella pensionen inte kan understiga beloppet för den nationella pension som beräknas som om alla försäkringsperioder fullgjorda i en annan medlemsstat hade fullgjorts i Finland.
- (44) Det är nödvändigt att införa en ny förordning för att upphäva förordning (EEG) nr 1408/71. Förordning (EEG)

nr 1408/71 måste dock förbli gällande och fortsätta att ha rättsverkan för vissa gemenskapsrättsakter och avtal i vilka gemenskapen är part, för att garantera rättssäkerheten.

- (45) Eftersom målet för den föreslagna åtgärden, nämligen samordnande åtgärder för att garantera att rätten till fri rörlighet för personer kan utövas effektivt, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför på grund av åtgärdens omfattning och verkningar bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Definitioner

I denna förordning används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

- a) *arbete som anställd*: en verksamhet eller en likvärdig situation som betraktas som sådan vid tillämpningen av lagstiftningen om social trygghet i den medlemsstat där denna verksamhet utövas eller denna situation råder.
- b) *verksamhetsom egenföretagare*: en verksamhet eller en likvärdig situation som betraktas som sådan vid tillämpningen av lagstiftningen om social trygghet i den medlemsstat där denna verksamhet utövas eller denna situation råder.
- c) *försäkrad person*: i fråga om de grenar av trygghetssystemen som omfattas av bestämmelserna i avdelning III, kapitlen 1 och 3, varje person som uppfyller villkoren i lagstiftningen i den medlemsstat som är behörig enligt bestämmelserna i avdelning II för rätt till en förmån, med beaktande av bestämmelserna i denna förordning.
- d) *offentligt anställd*: en person som betraktas som offentligt anställd eller behandlas som sådan av den medlemsstat till vilken den förvaltning som sysselsätter honom hör.

- e) *särskilt system för offentligt anställda*: trygghetssystem som skiljer sig från det allmänna trygghetssystem som är tillämpligt på anställda i den berörda medlemsstaten och som direkt omfattar alla eller vissa kategorier av offentligt anställda.
- f) *gränsarbetare*: en person som har anställning eller bedriver verksamhet som egenföretagare i en medlemsstat men som är bosatt i en annan medlemsstat, dit personen som regel återvänder dagligen eller åtminstone en gång i veckan.
- g) *flykting*: skall ha samma innebörd som i artikel 1 i konventionen om flyktingars rättsliga ställning, undertecknad i Genève den 28 juli 1951.
- h) *statslös*: skall ha samma innebörd som i artikel 1 i konventionen om statslösa personers rättsliga ställning, undertecknad i New York den 28 september 1954.
- i) *familjemedlem*:
1. i) en person som definieras eller erkänns som familjemedlem eller som betecknas som medlem av hushållet i den lagstiftning enligt vilken förmåner utges.
 - ii) i fråga om vårdförmåner enligt avdelning III, kapitel 1 om sjukdom, moderskap och liknande faderskapsförmåner, en person som definieras eller erkänns som familjemedlem eller som betecknas som medlem av hushållet enligt lagstiftningen i den medlemsstat där denne är bosatt.
2. Om det i den lagstiftning i en medlemsstat, som är tillämplig enligt punkt 1, inte görs någon skillnad mellan familjemedlemmar och andra personer på vilka den är tillämplig, skall make/maka, minderåriga barn och myndiga barn som är beroende av underhåll betraktas som familjemedlemmar.
3. Om enligt den lagstiftning som är tillämplig enligt punkterna 1 och 2 en person betraktas som familje- eller hushållsmedlem endast om han lever i samma hushåll som den försäkrade personen eller pensionstagaren, skall detta villkor anses uppfyllt när personen i fråga är beroende till sin försörjning av den försäkrade personen eller pensionstagaren.
- j) *bosättning*: den ort där en person är stadigvarande bosatt.
- k) *vistelse*: tillfällig bosättning.
- l) *lagstiftning*: i förhållande till varje medlemsstat, de lagar, förordningar och övriga tillämpningsbestämmelser som rör de grenar av social trygghet som avses i artikel 3.1.
- Beteckningen omfattar inte andra avtalsbestämmelser än de som är avsedda att genomföra en försäkringsskyldighet som följer av de lagar och bestämmelser som avses i föregående stycke eller som genom myndighetsbeslut har omvandlats till tvingande bestämmelser eller fått utvidgat tillämpningsområde, förutsatt att den berörda staten avger en förklaring om detta och anmäler detta till Europaparlamentets talman och ordföranden för Europeiska unionens råd. Denna förklaring skall offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.
- m) *behörig myndighet*: varje medlemsstats minister, ministrar eller motsvarande myndighet med ansvar för de sociala trygghetssystemen inom hela eller någon del av medlemsstaten.
- n) *administrativa kommissionen*: den kommission som avses i artikel 71.
- o) *tillämpningsförfordningen*: den förordning som avses i artikel 89.
- p) *institution*: i förhållande till varje medlemsstat, det organ eller den myndighet som har ansvaret för tillämpningen av hela eller delar av lagstiftningen.
- q) *behörig institution*:
- i) den institution hos vilken den berörda personen är försäkrad vid den tidpunkt då en ansökan om förmåner görs,
- eller
- ii) den institution från vilken den berörda personen har eller skulle ha rätt till förmåner, om denne eller en eller flera medlemmar av hans familj var bosatta i den medlemsstat där institutionen finns,
- eller
- iii) den institution som har utsetts av den berörda medlemsstatens behöriga myndighet,
- eller

- iv) när det gäller ett system som gäller arbetsgivarens ansvar för de förmåner som avses i artikel 3.1, antingen arbetsgivaren eller försäkringsgivaren i fråga, eller, om sådan saknas, ett organ eller en myndighet som har utsetts av den berörda medlemsstatens behöriga myndighet.
- r) *institution på bosättningsorten* och *institution på vistelseorten*: den institution som är behörig att utge förmåner på den ort där den berörda personen är bosatt och den institution som är behörig att utge förmåner på den ort där den berörda personen vistas, enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar eller, när ingen sådan institution finns, den institution som utsetts av berörda medlemsstatens behöriga myndighet.
- s) *behörig medlemsstat*: den behöriga medlemsstat där den behöriga institutionen finns.
- t) *försäkringsperiod*: avgiftsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare, såsom de definieras eller erkänns som försäkringsperioder i den lagstiftning enligt vilken de har fullgjorts eller betraktas som fullgjorda, och alla perioder som behandlas som sådana, om de enligt den lagstiftningen erkänns som likvärdiga med försäkringsperioder.
- u) *anställningsperiod* eller *period som egenföretagare*: perioder som definieras eller erkänns som sådana i den lagstiftning enligt vilken de har fullgjorts, och alla perioder som behandlas som sådana, om de enligt den lagstiftningen erkänns som likvärdiga med anställningsperioder eller perioder som egenföretagare.
- v) *bosättningsperiod*: perioder som definieras eller erkänns som sådana i den lagstiftning enligt vilken de har fullgjorts eller betraktas som fullgjorda.
- w) *pension*: omfattar inte endast pensioner utan även engångsbelopp som kan ersätta pensioner, utbetalningar i form av ersättning för avgifter samt, om inget annat föreskrivs i bestämmelserna i avdelning III, uppräknings- eller tilläggsbidrag.
- x) *förmån vid förtida pensionering*: alla kontantförmåner som inte är förmåner vid arbetslöshet och förtida förmåner vid ålderdom som från och med en bestämd ålder utges till en arbetstagare som har minskat sin yrkesverksamhet, upphört att vara yrkesverksam eller för tillfället inte är yrkesverksam, fram till den ålder då denne kan få ålderspension eller förtida pension, och vilka inte innebär något krav på att ställa sig till arbetsförmedlingens förfogande i den behöriga staten. En förtida förmån vid ålderdom är en förmån som utges före den ålder som normalt krävs för rätt till pension och som antingen utges även när denna ålder har uppnåtts, eller ersätts med en annan förmån vid ålderdom.
- y) *dödsfallsersättning*: ett engångsbelopp som utbetalas vid dödsfall, med undantag av de engångsbelopp som avses i w.
- z) *familjeförmån*: alla förmåner och kontantförmåner som är avsedda att kompensera för en familjs utgifter, exklusive förskott avseende underhållsstöd till barns vårdnadshavare samt de särskilda bidrag vid barns födelse och vid adoption som anges i bilaga I.

Artikel 2

Personkrets

1. Denna förordning skall tillämpas på alla som är medborgare i en medlemsstat, statslösa och flyktingar som är bosatta i en medlemsstat och som omfattas eller har omfattats av lagstiftningen i en eller flera medlemsstater, samt deras familjemedlemmar och efterlevande.

2. Denna förordning skall dessutom tillämpas på efterlevande till personer som har omfattats av lagstiftningen i en eller flera medlemsstater, oavsett dessa personers medborgarskap, om deras efterlevande är medborgare i en medlemsstat eller är statslösa eller flyktingar som är bosatta i en medlemsstat.

Artikel 3

Sakområden

1. Denna förordning skall tillämpas på all lagstiftning om de grenar av den sociala tryggheten som rör

- a) förmåner vid sjukdom,
- b) förmåner vid moderskap och likvärdiga förmåner vid faderskap,
- c) förmåner vid invaliditet,
- d) förmåner vid ålderdom,
- e) förmåner till efterlevande,
- f) förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetssjukdom,
- g) dödsfallsersättningar,
- h) förmåner vid arbetslöshet,
- i) förmåner vid förtida pensionering,
- j) familjeförmåner.

2. Om inte annat föreskrivs i bilaga XI skall denna förordning tillämpas på alla allmänna och särskilda system för social trygghet, oavsett om de är avgiftsfinansierade eller inte, och system där en arbetsgivares eller en redares skyldigheter regleras.

3. Denna förordning skall också tillämpas på de särskilda icke-avgiftsfinansierade kontantförmåner som omfattas av artikel 70.

4. Bestämmelserna i avdelning III skall dock inte påverka tillämpningen av medlemsstaternas lagstiftning om redares ansvar.

5. Denna förordning skall inte tillämpas på socialhjälp eller medicinsk hjälp eller förmåner till offer för krig eller dess följder.

Artikel 4

Likabehandling

Om inte annat föreskrivs i denna förordning, skall de personer på vilka denna förordning skall tillämpas ha samma rättigheter och skyldigheter enligt en medlemsstats lagstiftning som denna medlemsstats egna medborgare.

Artikel 5

Likvärdiga förmåner, inkomster, omständigheter eller händelser

Om inte annat följer av denna förordning och med beaktande av de särskilda tillämpningsbestämmelserna skall följande gälla:

- a) Om enligt den behöriga medlemsstatens lagstiftning förmåner från det sociala trygghetssystemet eller andra inkomster har vissa rättsverkningar, skall de relevanta bestämmelserna i den lagstiftningen också tillämpas på motsvarande förmåner som förvärvats enligt en annan medlemsstats lagstiftning, eller på inkomster som förvärvats i en annan medlemsstat.
- b) Om enligt den behöriga medlemsstatens lagstiftning rättsverkningar uppstår genom vissa omständigheter eller händelser, skall den medlemsstaten beakta liknande omständigheter eller händelser som inträffar inom en annan medlemsstats territorium som om dessa hade inträffat inom det egna territoriet.

Artikel 6

Sammanläggning av perioder

Om inte annat följer av denna förordning, skall den behöriga institutionen i en medlemsstat enligt vars lagstiftning

— erhållande, bibehållande eller återfående av rätt till förmåner,

— täckning genom annan lagstiftning,

eller

— tillgång till eller undantag från obligatorisk eller frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring,

villkoras av att försäkrings-, anställnings- eller bosättningsperioder har fullgjorts, i nödvändig utsträckning beakta perioder som har fullgjorts enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat som om de vore perioder som fullgjorts enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar.

Artikel 7

Upphävande av krav på bosättning

Om annat inte föreskrivs i denna förordning, skall kontantförmåner enligt en eller flera medlemsstaters lagstiftning eller enligt denna förordning inte minskas, ändras, hållas inne, dras in eller förverkas med anledning av att mottagaren eller dennes familjemedlemmar är bosatta i en annan medlemsstat än den där institutionen med ansvar för betalningen är belägen.

Artikel 8

Förhållande mellan denna förordning och andra samordningsinstrument

1. Inom sitt tillämpningsområde skall denna förordning ersätta alla konventioner om social trygghet som är tillämpliga mellan medlemsstaterna. Vissa bestämmelser i de konventioner om social trygghet som ingåtts av medlemsstaterna innan denna förordning börjar tillämpas skall dock fortsätta att tillämpas, under förutsättning att de är mer gynnsamma för förmånstagarna eller följer av specifika historiska förhållanden och har tidsbegränsad verkan. Dessa bestämmelser måste föras in i bilaga II för att de skall fortsätta att gälla. Om det av objektiva skäl inte är möjligt att utvidga några av bestämmelserna till att omfatta samtliga personer som förordningen är tillämplig på skall detta anges.

2. Två eller flera medlemsstater får vid behov ingå konventioner med varandra som bygger på denna förordnings principer och anda.

Artikel 9

Medlemsstaternas förklaringar om denna förordnings tillämpningsområde

1. Medlemsstaterna skall till Europeiska gemenskapernas kommission skriftligen anmäla de förklaringar som avses i artikel 1 led 1, den lagstiftning och de system som avses i artikel 3, de konventioner som ingåtts som avses i artikel 8.2 och de minimiförmåner som avses i artikel 58 samt de ändringar i sak som företas senare. I anmälningarna skall anges tidpunkten för ikraftträdandet av lagstiftningen och systemen i fråga eller, när det gäller de förklaringar som avses i artikel 1 led 1, den tidpunkt från och med vilken denna förordning skall tillämpas på de särskilda system som anges i medlemsstaternas förklaringar.

2. Dessa anmälningar skall årligen överlämnas till Europeiska gemenskapernas kommission och offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 10

Förhindrande av sammanträffande av förmåner

Denna förordning skall inte, om inte annat föreskrivs, kunna åberopas för att erhålla eller bevara en rätt till flera förmåner av samma slag för samma period av obligatorisk försäkring.

AVDELNING II

FASTSTÄLLANDE AV TILLÄMPLIG LAGSTIFTNING

Artikel 11

Allmänna bestämmelser

1. De personer som denna förordning tillämpas på skall omfattas av endast en medlemsstats lagstiftning. Denna lagstiftning skall fastställas i enlighet med denna avdelning.

2. Vid tillämpningen av denna avdelning skall de personer som med anledning av sitt arbete som anställd eller sin verksamhet som egenföretagare erhåller en kontantförmån anses utöva denna verksamhet. Detta skall inte gälla ersättning i form av pensioner vid invaliditet, ålderdom eller till efterlevande eller ersättning i form av pension vid olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar och inte heller kontanta sjukvårdsförmåner som är obegränsade i tid.

3. Om inget annat följer av artiklarna 12–16, skall

- a) en person som har anställning eller bedriver verksamhet som egenföretagare i en medlemsstat omfattas av lagstiftningen i den medlemsstaten,
- b) en offentligt anställd omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat till vilken den förvaltning som sysselsätter denne hör,
- c) en person som erhåller arbetslöshetsersättning i enlighet med artikel 65 enligt lagstiftningen i den medlemsstat där denne är bosatt omfattas av den medlemsstatens lagstiftning,
- d) en person som är inkallad eller återinkallad till militärtjänstgöring eller civil tjänstgöring i en medlemsstat omfattas av lagstiftningen i den medlemsstaten,
- e) en person på vilken a-d inte är tillämpliga omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där denne är bosatt, utan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i denna förordning enligt vilka personen har rätt till förmåner enligt lagstiftningen i en eller flera andra medlemsstater.

4. Vid tillämpningen av denna avdelning skall en verksamhet som normalt utförs av en anställd eller en egenföretagare ombord på ett havsgående fartyg som för en medlemsstats flagg betraktas som arbete utfört i denna medlemsstat. Dock skall den som är anställd på ett fartyg under en medlemsstats flagg och som får sin lön för denna verksamhet från ett företag eller en person som har sitt säte eller är bosatt i en annan medlemsstat, omfattas av den sistnämnda medlemsstatens lagstiftning, om han är bosatt i den staten. Det företag eller den person som betalar lönen skall betraktas som arbetsgivare vid tillämpningen av den lagstiftningen.

Artikel 12

Särskilda bestämmelser

1. En person som är anställd i en medlemsstat hos en arbetsgivare som normalt bedriver sin verksamhet där skall, när personens arbetsgivare sänder ut denne för att för arbetsgivarens räkning utföra ett arbete i en annan medlemsstat, fortsatt omfattas av lagstiftningen i den förstnämnda medlemsstaten, under förutsättning att detta arbete inte förväntas vara längre än 24 månader och att personen inte sänds ut för att ersätta någon annan person.

2. En person som normalt bedriver verksamhet som egenföretagare i en medlemsstat och som skall bedriva liknande verksamhet i en annan medlemsstat, skall fortsätta att omfattas av lagstiftningen i den förstnämnda medlemsstaten, under förutsättning att verksamheten inte förväntas vara längre än 24 månader.

Artikel 13

Verksamhet i två eller flera medlemsstater

1. En person som normalt arbetar som anställd i två eller flera medlemsstater skall omfattas av

- a) lagstiftningen i den medlemsstat där han är bosatt, om han utför en väsentlig del av sitt arbete i den medlemsstaten eller om han är anställd av flera företag eller av flera arbetsgivare som har sitt säte eller har sin verksamhet i olika medlemsstater,

eller

- b) lagstiftningen i den medlemsstat där det företag eller den arbetsgivare som sysselsätter honom har sitt säte eller har sin verksamhet, om han inte utför en väsentlig del av sitt arbete i den medlemsstat där han är bosatt.

2. En person som normalt bedriver verksamhet som egenföretagare i två eller flera medlemsstater skall omfattas av

- a) lagstiftningen i den medlemsstat där han är bosatt, om han bedriver en väsentlig del av sin verksamhet i denna medlemsstat,

eller

- b) lagstiftningen i den medlemsstat där hans verksamhets huvudsakliga intressen finns, om han inte är bosatt i en av de medlemsstater där han bedriver en väsentlig del av sin verksamhet.

3. En person som normalt arbetar som anställd och bedriver verksamhet som egenföretagare i olika medlemsstater skall omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där han är anställd eller, om han bedriver verksamhet i två eller flera medlemsstater, av den lagstiftning som fastställs i enlighet med punkt 1.

4. En person som är offentligt anställd i en medlemsstat och som samtidigt arbetar som anställd och/eller bedriver verksamhet som egenföretagare i en eller flera andra medlemsstater, skall omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat till vilken den förvaltning som sysselsätter honom hör.

5. De personer som avses i punkterna 1–4 skall vid tillämpningen av den lagstiftning som fastställs i enlighet med dessa bestämmelser behandlas som om de arbetar som anställda eller bedriver verksamhet som egenföretagare i den berörda medlemsstaten samt får alla sina inkomster därifrån.

Artikel 14

Frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring

1. Artiklarna 11–13 skall inte tillämpas på frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring, utom i de fall då det i en medlemsstat, för någon av de grenar som avses i artikel 3.1, bara finns ett system för frivillig försäkring.

2. När en person enligt lagstiftningen i en medlemsstat omfattas av en obligatorisk försäkring i den medlemsstaten, får denna person inte i en annan medlemsstat omfattas av en frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring. I samtliga övriga fall där det för en viss gren går att välja mellan flera system för frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring skall den berörda personen endast anslutas till det system denne har valt.

3. När det gäller förmåner vid invaliditet och ålderdom samt förmåner för efterlevande, får dock den berörda personen anslutas till en frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring i en medlemsstat, även om han automatiskt omfattas av en annan medlemsstats lagstiftning, om han vid något tillfälle under sitt tidigare yrkesliv har omfattats av lagstiftningen i den förstnämnda medlemsstaten på grund av eller till följd av arbete som anställd eller verksamheten som egenföretagare och om sådan dubbel försäkring uttryckligen eller underförstått medges enligt lagstiftningen i den förstnämnda medlemsstaten.

4. Om rätten till frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring enligt lagstiftningen i en medlemsstat villkoras av att mottagaren är bosatt i den medlemsstaten, skall likabehandling av bosättning i en annan medlemsstat enligt artikel 5 b enbart tillämpas på personer som vid något tillfälle tidigare omfattats av lagstiftningen i den första medlemsstaten på grundval av att de arbetat som anställda eller bedrivit verksamhet som egenföretagare.

Artikel 15

Europeiska gemenskapernas extraanställda

Europeiska gemenskapernas extraanställda får välja att omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där de är anställda, den medlemsstats lagstiftning av vilken de senast omfattades eller lagstiftningen i den medlemsstat i vilken de är medborgare, när det gäller andra bestämmelser än de som gäller familjeförmåner som beviljas enligt anställningsvillkoren för dessa personer. Denna rätt att välja får bara utnyttjas en gång och gäller från och med den dag då anställningen påbörjas.

Artikel 16

Undantag från bestämmelserna i artiklarna 11–15

1. Två eller flera medlemsstater, dessa medlemsstaters behöriga myndigheter eller de organ som utses av dessa myndigheter får komma överens om att föreskriva undantag från bestämmelserna i artiklarna 11–15 till förmån för vissa personer eller persongrupper.

2. En person som uppbär en pension eller flera pensioner enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater och som är bosatt i en annan medlemsstat, får på egen begäran undantas från tillämpningen av lagstiftningen i den sistnämnda medlemsstaten, om han inte omfattas av denna lagstiftning med anledning av anställning eller verksamhet som egenföretagare.

AVDELNING III

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER OM OLIKA FÖRMÅNSKATEGORIER

KAPITEL 1

Förmåner vid sjukdom, moderskaps- och likvärdiga faderskapsförmåner

Avsnitt 1

Försäkrade personer och deras familjemedlemmar, med undantag av pensionstagare och deras familjemedlemmar

Artikel 17

Bosättning i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten

En försäkrad person eller dennes familjemedlemmar, som är bosatta i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten, skall i bosättningsmedlemsstaten få de vårdförmåner som för den behöriga institutionens räkning utges av institutionen på bosättningsorten i enlighet med den lagstiftning som institutionen tillämpar, som om de vore försäkrade enligt denna lagstiftning.

Artikel 18

Vistelse i den behöriga medlemsstaten när bosättningen är i en annan medlemsstat – särskilda bestämmelser för gränsarbetares familjemedlemmar

1. Om inte annat följer av punkt 2 skall den försäkrade personen och dennes familjemedlemmar som avses i artikel 17 även ha rätt till vårdförmåner under vistelse i den behöriga medlemsstaten. Vårdförmånerna skall utges av den behöriga institutionen och på denna institutions bekostnad, i enlighet med bestämmelserna i den lagstiftning som den tillämpar, som om de berörda personerna vore bosatta i den medlemsstaten.

2. En gränsarbetares familjemedlemmar skall ha rätt till vårdförmåner under vistelse i den behöriga medlemsstaten om inte den medlemsstaten är förtecknad i bilaga III. Då skall en gränsarbetares familjemedlemmar ha rätt till vårdförmåner i den behöriga medlemsstaten enligt de i artikel 19.1 fastställda villkoren.

Artikel 19

Vistelse utanför den behöriga medlemsstaten

1. Om inte annat följer av punkt 2 skall en försäkrad person och dennes familjemedlemmar som vistas i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten ha rätt till de vårdförmåner som av medicinska skäl blir nödvändiga under vistelsen med beaktande av förmånernas karaktär och vistelsens förväntade längd. Dessa förmåner skall för den behöriga institutionens räkning utges av institutionen på vistelseorten i enlighet med den lagstiftning som den tillämpar, som om de berörda personerna vore försäkrade enligt denna lagstiftning.

2. Den administrativa kommissionen skall fastställa en förteckning över vårdförmåner som, för att de skall kunna utges under en vistelse i en annan medlemsstat, av praktiska skäl förutsätter en i förväg upprättad överenskommelse mellan den berörda personen och den institution som tillhandahåller vården.

Artikel 20

Resa i syfte att erhålla vårdförmåner – tillstånd till lämplig behandling utanför bosättningsmedlemsstaten

1. Om inte annat följer av denna förordning skall en försäkrad person, som reser till en annan medlemsstat för att erhålla vårdförmåner under vistelsen där söka tillstånd från den behöriga institutionen.

2. En försäkrad person som av den behöriga institutionen fått tillstånd att resa till en annan medlemsstat i syfte att där få den vård som är lämplig med hänsyn till hans hälsotillstånd, skall erhålla de vårdförmåner som för den behöriga institutionens räkning utges av institutionen på vistelseorten i enlighet med bestämmelserna i den lagstiftning som institutionen tillämpar, som om personen vore försäkrad enligt denna lagstiftning. Tillstånd skall beviljas om den behandling det gäller finns bland de förmåner som tillhandahålls enligt lagstiftningen i den medlemsstat där den berörda personen är bosatt och denna behandling inte kan ges inom den tid som är medicinskt försvarbar, med hänsyn till personens aktuella hälsotillstånd och sjukdomens sannolika förlopp.

3. Punkterna 1 och 2 skall också tillämpas på en försäkrad persons familjemedlemmar.

4. Om en försäkrad persons familjemedlemmar är bosatta i en annan medlemsstat än den där den försäkrade personen är bosatt, och denna medlemsstat har valt kostnadsersättning på grundval av fasta belopp, skall kostnaderna för sådana vårdförmåner som avses i punkt 2 betalas av institutionen på familjemedlemmarnas bosättningsort. Vid tillämpningen av punkt 1 skall institutionen på familjemedlemmarnas bosättningsort i detta fall anses vara den behöriga institutionen.

Artikel 21

Kontantförmåner

1. En försäkrad person eller dennes familjemedlemmar, som är bosatta eller vistas i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten, har rätt att erhålla kontantförmåner från den behöriga institutionen enligt den lagstiftning som den tillämpar. Efter överenskommelse mellan den behöriga institutionen och institutionen på bosättnings- eller vistelseorten får dessa förmåner dock utbetalas av institutionen på bosättnings- eller vistelseorten på den behöriga institutionens bekostnad enligt lagstiftningen i den behöriga medlemsstaten.

2. Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning det föreskrivs att beräkningen av kontantförmåner skall utgå från en genomsnittlig inkomst eller en genomsnittlig avgiftsgrund, skall fastställa den genomsnittliga inkomsten eller den genomsnittliga avgiftsgrunden enbart på grundval av faktiskt uppburna inkomster, eller på de avgiftsgrunder som tillämpas under de perioder som fullgjorts enligt den nämnda lagstiftningen.

3. Den behöriga institutionen i en medlemsstat i vars lagstiftning det föreskrivs att beräkningen av kontantförmåner skall utgå från en standardinkomst skall beakta enbart standardinkomsten eller, i förekommande fall, den genomsnittliga standardinkomsten som avser de perioder som fullgjorts enligt denna lagstiftning.

4. Bestämmelserna i punkterna 2 och 3 skall även tillämpas i de fall då det i den lagstiftning som tillämpats av den behöriga institutionen har fastställts en bestämd referensperiod som helt eller delvis motsvarar de perioder som den berörda personen har fullgjort enligt lagstiftningen i en eller flera andra medlemsstater.

Artikel 22

Pensionssökande

1. En försäkrad person som när en ansökan om pension inlämnas eller under handläggningen av ansökan förlorar rätten till vårdförmåner enligt lagstiftningen i den senast behöriga medlemsstaten, skall även fortsättningsvis ha rätt till vårdförmåner enligt lagstiftningen i den medlemsstat där han är bosatt, under förutsättning att han uppfyller försäkringsvillkoren i lagstiftningen i den medlemsstat som avses i punkt 2. Rätten till vårdförmåner i bosättningsmedlemsstaten gäller även den pensions-sökandes familjemedlemmar.

2. Utgifterna för vårdförmånerna skall betalas av den medlemsstats institution som vid beviljad pension skulle bli behörig enligt artiklarna 23–25.

Avsnitt 2

Pensionstagare och deras familjemedlemmar

Artikel 23

Rätt till vårdförmåner enligt lagstiftningen i bosättningsmedlemsstaten

En person som erhåller en pension eller flera pensioner enligt lagstiftningen i två eller flera medlemsstater, varav en är den medlemsstat där denne är bosatt, och som har rätt till vårdförmåner enligt lagstiftningen i denna medlemsstat, skall, tillsammans med sina familjemedlemmar, erhålla sådana vårdförmåner från, och på bekostnad av, institutionen på bosättningsorten som om personen endast vore berättigad till pension enligt lagstiftningen i den medlemsstaten.

Artikel 24

Ingen rätt till vårdförmåner enligt lagstiftningen i bosättningsmedlemsstaten

1. En person som erhåller pension enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater och som inte har rätt till vårdförmåner

enligt lagstiftningen i den medlemsstat där denne är bosatt, skall ändå få sådana förmåner för egen del och för sina familjemedlemmar om personen skulle vara berättigad till detta enligt lagstiftningen i den medlemsstat, eller i minst en av de medlemsstater, som skulle ha behörighet i fråga om pensionen om personen vore bosatt i den medlemsstaten. Vårdförmåner skall utges på bekostnad av den institution som avses i punkt 2 av institutionen på bosättningsorten, som om personen vore berättigad till pension och vårdförmåner enligt lagstiftningen i den medlemsstaten.

2. I de fall som avses i punkt 1 skall följande bestämmelser tillämpas för att fastställa vilken institution det åligger att betala kostnaderna för vårdförmånerna:

- a) Om pensionstagaren har rätt till vårdförmåner enligt endast en medlemsstats lagstiftning skall kostnaderna betalas av denna medlemsstats behöriga institution.
- b) Om pensionstagaren har rätt till vårdförmåner enligt två eller flera medlemsstaters lagstiftning, skall kostnaderna betalas av den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning personen i fråga har omfattats av under längst tid. Om tillämpningen av denna regel leder till att flera institutioner är betalningsskyldiga, skall kostnaden betalas av den institution som tillämpar den lagstiftning som pensionstagaren senast har omfattats av.

Artikel 25

Pension enligt lagstiftningen i en eller flera andra medlemsstater än bosättningsmedlemsstaten om rätt till vårdförmåner föreligger i den senare medlemsstaten

Om en person som erhåller pension eller pensioner enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater är bosatt i en medlemsstat enligt vars lagstiftning rätten till vårdförmåner inte är beroende av försäkring, eller av arbete som anställd eller verksamhet som egenföretagare, och ingen pension erhålls från den medlemsstaten, skall kostnaderna för vårdförmåner för den berörda personen och dennes familjemedlemmar betalas av den av medlemsstatens institutioner som i enlighet med artikel 24.2 är behörig med avseende på dennes pensioner, i den utsträckning som pensionstagaren och dennes familjemedlemmar skulle ha haft rätt till dessa vårdförmåner om de vore bosatta i den medlemsstaten.

Artikel 26

Pensionstagarens eller dennes familjemedlemmars vistelse i en annan medlemsstat än den där de är bosatta

Familjemedlemmar till en person som erhåller en pension eller flera pensioner enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater skall, om de är bosatta i en annan medlemsstat än pensionstagaren, ha rätt till vårdförmåner från institutionen på sin bosättningsort, enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar, förutsatt att pensionstagaren har rätt till vårdförmåner enligt lagstiftningen i en medlemsstat. Kostnaderna skall betalas av den behöriga institution som ansvarar för kostnader för vårdförmåner som pensionstagaren erhåller i sin bosättningsmedlemsstat.

Artikel 27

Pensionstagarens eller dennes familjemedlemmars vistelse i en annan medlemsstat än den där de är bosatta – vistelse i den behöriga medlemsstaten – tillstånd till nödvändig behandling utanför bosättningsmedlemsstaten

1. Artikel 19 skall också tillämpas på en person som erhåller en pension eller flera pensioner enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater, och som har rätt till vårdförmåner enligt lagstiftningen i en av de medlemsstater som utger pensionen eller pensionerna, eller på dennes familjemedlemmar när de vistas i en annan medlemsstat än den där de är bosatta.

2. Artikel 18.1 skall också tillämpas på personer som avses i punkt 1, när de vistas i den medlemsstat där den behöriga institution ligger som är ansvarig för kostnaderna för vårdförmåner som pensionstagaren erhåller i sin bosättningsmedlemsstat och denna medlemsstat har valt detta alternativ och tagits upp i förteckningen i bilaga IV.

3. Artikel 20 skall också tillämpas på en pensionstagare och/eller de av dennes familjemedlemmar som vistas i en annan medlemsstat än den i vilken de är bosatta för att där erhålla den behandling som är lämplig med hänsyn till deras tillstånd.

4. Om inte annat föreskrivs i punkt 5 skall kostnaderna för vårdförmåner enligt punkterna 1–3 betalas av den behöriga institution som ansvarar för kostnader för vårdförmåner som pensionstagaren erhåller i sin bosättningsmedlemsstat.

5. De kostnader för vårdförmåner som avses i punkt 3 skall betalas av institutionen på pensionstagarens eller familjemedlemmarnas bosättningsort, om dessa personer är bosatta i en medlemsstat som valt kostnadsersättning på grundval av fasta belopp. Institutionen på pensionstagarens eller familjemedlemmarnas bosättningsort skall i så fall vid tillämpning av punkt 3 anses vara den behöriga institutionen.

Artikel 28

Särskilda bestämmelser för pensionstagare som tidigare varit gränsarbetare

1. En gränsarbetare som går i pension har rätt att även i fortsättningen få vårdförmåner vid sjukdom i den medlemsstat där denne senast arbetat som anställd eller bedrivit verksamhet som egenföretagare, i den utsträckning det rör sig om fortsatt behandling som inletts i denna medlemsstat. Med "fortsatt behandling" avses fortsatt utredning, diagnostisering och behandling av en sjukdom.

2. En pensionstagare som under de sista fem åren innan rätt till ålderspension eller invalidpension föreligger i minst två år i egenskap av gränsarbetare arbetat som anställd eller bedrivit verksamhet som egenföretagare skall ha rätt till vårdförmåner i den medlemsstat där han senast i egenskap av gränsarbetare, om denna medlemsstat och den medlemsstat där den behöriga institution är belägen som är ansvarig för kostnaderna för de vårdförmåner som pensionstagaren har rätt till i sin bosättningsmedlemsstat, har valt detta alternativ och båda är förtecknade i bilaga V.

3. Punkt 2 skall också tillämpas på familjemedlemmar till en tidigare gränsarbetare, eller dennes efterlevande, om de, under den tid som avses i punkt 2, hade rätt till vårdförmåner enligt artikel 18.2, även om gränsarbetaren avlidit före pensioneringen, om denne under åtminstone två år av de sista fem åren före sin död i egenskap av gränsarbetare arbetat som anställd eller bedrivit verksamhet som egenföretagare.

4. Punkterna 2 och 3 skall tillämpas tills den berörda personen börjar omfattas av en medlemsstats lagstiftning till följd av anställning eller verksamhet som egenföretagare.

5. Kostnaderna för vårdförmåner enligt punkterna 1–3 skall betalas av den behöriga institution som ansvarar för kostnader för vårdförmåner som pensionstagaren eller dennes efterlevande erhåller i respektive bosättningsmedlemsstat.

Artikel 29

Kontantförmåner till pensionstagare

1. Den behöriga institutionen i den medlemsstat där den behöriga institution ligger som ansvarar för kostnader för vårdförmåner som pensionstagaren erhåller i sin bosättningsmedlemsstat, skall betala ut kontantförmåner till en person som får pension eller pensioner enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater. Artikel 21 skall också tillämpas.

2. Bestämmelsen i punkt 1 skall också tillämpas på en pensionstagares familjemedlemmar.

Artikel 30

Avgifter som skall betalas av pensionstagare

1. Den institution i en medlemsstat som enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar skall göra avdrag från pensionen för att täcka avgifter för att erhålla sjukförmåner, moderskap- och likvärdiga faderskapsförmåner får begära och återkräva sådana avgifter, beräknade i enlighet med den lagstiftning som den tillämpar endast om en institution i den berörda medlemsstaten skall betala kostnaderna för de förmåner som utges enligt artiklarna 23–26.

2. När, i de fall som anges i artikel 25, inbetalning av avgifter eller liknande betalningar enligt lagstiftningen i den medlemsstat där den berörda pensionstagaren är bosatt utgör en förutsättning för att erhålla sjukvårdsförmåner, moderskaps- och likvärdiga faderskapsförmåner får dessa avgifter inte krävas in på grundval av bosättningen.

Avsnitt 3

Gemensamma bestämmelser

Artikel 31

Allmän bestämmelse

Artiklarna 23–30 skall inte tillämpas på en pensionstagare eller dennes familjemedlemmar om personen i fråga har rätt till förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning på grund av arbete som anställd eller verksamhet som egenföretagare. I ett sådant fall skall den berörda personen vid tillämpningen av detta kapitel omfattas av artiklarna 17–21.

Artikel 32

Prioritering av rätten till vårdförmåner – särskild bestämmelse om familjemedlemmars rätt till förmåner i bosättningsmedlemsstaten

1. En självständig rätt till vårdförmåner på grundval av en medlemsstats lagstiftning eller bestämmelserna i detta kapitel skall ha företräde framför en härledd rätt till förmåner för familjemedlemmar. En härledd rätt till vårdförmåner skall dock ha företräde

framför en självständig rätt, när den självständiga rätten i bosättningsmedlemsstaten direkt och uteslutande grundar sig på den berörda personens bosättning i den medlemsstaten.

2. Om en försäkrad persons familjemedlemmar är bosatta i en medlemsstat enligt vars lagstiftning rätten till vårdförmåner inte är avhängig av försäkring, arbete som anställd eller verksamhet som egenföretagare, skall vårdförmåner utges på bekostnad av den behöriga institutionen i den medlemsstat där de är bosatta, om maken eller den person som vårdar den försäkrade personens barn arbetar som anställd eller bedriver verksamhet som egenföretagare i denna medlemsstat eller uppbär pension från den medlemsstaten till följd av anställning eller verksamhet som egenföretagare.

Artikel 33

Omfattande vårdförmåner

1. En försäkrad person eller en familjemedlem som har tillerkänts rätt till en protes, ett betydande hjälpmedel eller andra omfattande vårdförmåner av institutionen i en medlemsstat, innan denne blev försäkrad enligt bestämmelserna i den lagstiftning som institutionen i en annan medlemsstat tillämpar, skall ha rätt till dessa förmåner på den förstnämnda institutionens bekostnad, även om förmåner tillhandahålls efter det att personen blivit försäkrad enligt den lagstiftning som den andra institutionen tillämpar.

2. Den administrativa kommissionen skall utarbeta en förteckning över de förmåner som omfattas av punkt 1.

Artikel 34

Sammanträffande av omvårdnadsförmåner

1. Om en person som erhåller sådana kontantförmåner vid långvarigt vårdbehov som måste behandlas som sjukförmåner och därför utges av den medlemsstat som enligt artikel 21 eller 29 är behörig att utbetala kontantförmåner, samtidigt och enligt detta kapitel har rätt att kräva vårdförmåner för samma ändamål från institutionen där personen är bosatt eller vistas i en annan medlemsstat, och ersättning för kostnaderna för dessa vårdförmåner även skall betalas av en institution i den första medlemsstaten enligt artikel 35, skall den allmänna bestämmelsen om sammanträffande av förmåner i artikel 10 tillämpas, varvid endast följande begränsning skall gälla: Om den berörda personen begär och erhåller vårdförmåner, skall kontantförmånen minskas med beloppet på den vårdförmån som begärs eller kan begäras från den institution i den första medlemsstaten som är skyldig att ersätta kostnaden.

2. Den administrativa kommissionen skall utarbeta en förteckning över de kontantförmåner och vårdförmåner som omfattas av punkt 1.

3. Två eller flera medlemsstater, eller deras behöriga myndigheter, får komma överens om andra eller kompletterande åtgärder, som dock inte skall vara mindre gynnsamma för de berörda personerna än de principer som fastställs i punkt 1.

Artikel 35

Återbetalning mellan institutioner

1. De vårdförmåner som utges av en medlemsstats institution för en annan medlemsstats institutions räkning enligt detta kapitel skall återbetalas i sin helhet.

2. De återbetalningar som avses i punkt 1 skall fastställas och genomföras i enlighet med de förfaranden som anges i tillämpningsförfordningen, antingen sedan de faktiska utgifterna styrkts eller på grundval av fasta belopp för de medlemsstater vars rättsliga eller administrativa strukturer är sådana att användning av ersättning på grundval av faktiska utgifter inte är lämplig.

3. Två eller flera medlemsstater, eller deras behöriga myndigheter, får föreskriva andra metoder för återbetalning eller avstå från all återbetalning mellan institutioner under dem.

KAPITEL 2

Förmåner relaterade till olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar

Artikel 36

Rätt till vårdförmåner och kontantförmåner

1. Om inte annat följer av mer fördelaktiga bestämmelser i punkt 2 i denna artikel skall artikel 17 samt artiklarna 18.1, 19.1 och 20.1 också tillämpas på förmåner på grund av olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar.

2. En person som har råkat ut för ett olycksfall i arbetet eller har ådragit sig en arbetssjukdom och är bosatt eller vistas i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten skall ha rätt till särskilda vårdförmåner enligt systemet för olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar, vilka på den behöriga institutionens vägnar

skall utges av institutionen på bosättningsorten eller vistelseorten i enlighet med den lagstiftning som denna institution tillämpar, som om den berörda personen vore försäkrad i enlighet med den lagstiftningen.

3. Artikel 21 skall också tillämpas på förmåner som omfattas av detta kapitel.

Artikel 37

Kostnader för transport

1. Den behöriga institutionen i en medlemsstat enligt vars lagstiftning ersättning utgår för kostnaderna för transport av en person som har råkat ut för ett olycksfall i arbetet eller lider av en arbetssjukdom, antingen till bosättningsorten eller till sjukhus, skall betala kostnaderna för transport till motsvarande ort i en annan medlemsstat där personen i fråga är bosatt, under förutsättning att institutionen i förväg lämnar sitt samtycke till en sådan transport och därvid beaktar de skäl som talar för detta. Sådant samtycke skall icke krävas när det gäller gränsarbetare.

2. Den behöriga institutionen i en medlemsstat enligt vars lagstiftning ersättning utgår för kostnaderna för transport till begravningsplatsen, av en person som avlidit till följd av ett olycksfall i arbetet, skall ersätta kostnaderna till motsvarande plats i en annan medlemsstat där personen var bosatt när olycksfallet inträffade, i enlighet med den lagstiftning institutionen tillämpar.

Artikel 38

Förmåner vid arbetssjukdom när den drabbade personen har varit utsatt för samma risk i flera medlemsstater

Om en person som har ådragit sig en arbetssjukdom enligt lagstiftningen i två eller flera medlemsstater har arbetat som anställd eller bedrivit verksamhet som egenföretagare av sådan art som sannolikt kan förorsaka denna sjukdom, skall de förmåner som denne eller dennes efterlevande kan göra anspråk på beviljas utslutande enligt lagstiftningen i den stat där villkoren senast har uppfyllts.

Artikel 39

Förvärrande av en arbetssjukdom

När en arbetssjukdom för vilken en person som lider av sådan sjukdom har fått eller erhåller förmåner enligt lagstiftningen i en medlemsstat förvärras, skall följande bestämmelser tillämpas:

a) Om den berörda personen under den tid som förmånerna uppburits inte enligt lagstiftningen i någon annan medlemsstat har haft anställning eller bedrivit verksamhet som

egenföretagare som sannolikt kan förorsaka eller förvärra den berörda sjukdomen, skall den behöriga institutionen i den förstnämnda medlemsstaten, med beaktande av försämringen, stå för kostnaderna för förmånerna enligt bestämmelserna i den lagstiftning som institutionen tillämpar.

b) Om den berörda personen under den tid som förmånerna uppburits har bedrivit sådan verksamhet som omfattas av lagstiftningen i en annan medlemsstat, skall den behöriga institutionen i den förstnämnda medlemsstaten, utan att beakta försämringen, stå för kostnaderna för förmånerna enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar. Den behöriga institutionen i den andra medlemsstaten skall bevilja den berörda personen ett tillägg med ett belopp som motsvarar skillnaden mellan det förmånsbelopp som utges efter försämringen och det förmånsbelopp som skulle ha utgetts före försämringen enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar, om sjukdomen uppkommit vid en tidpunkt då personen omfattades av lagstiftningen i den medlemsstaten.

c) De bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning av förmåner som föreskrivs i en medlemsstats lagstiftning skall inte kunna åberopas mot en person som uppbär förmåner som utges av institutioner i två medlemsstater i enlighet med b.

Artikel 40

Bestämmelser för beaktande av särskilda bestämmelser i vissa lagstiftningar

1. Om det inte finns någon försäkring mot olycksfall i arbetet eller mot arbetssjukdomar i den medlemsstat där den berörda personen är bosatt eller vistas, eller om det finns en sådan försäkring men ingen institution finns som har ansvaret för att utge vårdförmåner, skall dessa förmåner utges av den institution på vistelse- eller bosättningsorten som har ansvaret för att utge vårdförmåner vid sjukdom.

2. Om det inte finns någon försäkring mot olycksfall i arbetet eller mot arbetssjukdomar i den behöriga medlemsstaten skall bestämmelserna i detta kapitel om vårdförmåner ändå tillämpas på en person som är berättigad till sådana förmåner vid sjukdom, moderskap eller likvärdigt faderskap enligt lagstiftningen i den medlemsstaten, när personen råkar ut för ett olycksfall i arbetet eller drabbas av en arbetssjukdom, vid bosättning eller tillfällig vistelse i en annan medlemsstat. Kostnaderna skall betalas av den institution som är behörig för vårdförmånen enligt lagstiftningen i den behöriga medlemsstaten.

3. Artikel 5 skall tillämpas på den behöriga institutionen i en medlemsstat i fråga om likvärdighet av olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar som har inträffat eller konstaterats senare enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat, vid fastställande av graden av arbetsförmåga, rätten till förmåner eller förmånernas storlek, under förutsättning att

- a) ingen ersättning utges för ett olycksfall i arbetet eller en arbetssjukdom som hade inträffat eller konstaterats tidigare enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar,

och att

- b) ingen ersättning utges för ett olycksfall i arbetet eller en arbetssjukdom som hade inträffat eller konstaterats senare, enligt den andra medlemsstatens lagstiftning enligt vilken olycksfallet eller arbetssjukdomen hade inträffat eller konstaterats.

Artikel 41

Återbetalning mellan institutioner

1. Artikel 35 skall också tillämpas på förmåner som omfattas av detta kapitel, och ersättning skall göras på grundval av de verkliga kostnaderna.

2. Två eller flera medlemsstater, eller deras behöriga myndigheter, får föreskriva andra metoder för återbetalning eller avstå från all återbetalning mellan institutioner under deras jurisdiktion.

KAPITEL 3

Ersättning vid dödsfall

Artikel 42

Rätt till ersättning när dödsfallet inträffar i eller den förmånsberättigade är bosatt i en annan medlemsstat än den behöriga staten

1. När en försäkrad person eller en familjemedlem till en sådan person avlider i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten skall dödsfallet anses ha inträffat i den behöriga medlemsstaten.

2. Den behöriga institutionen är skyldig att utge dödsfallsersättning enligt den lagstiftning som den tillämpar, även om den förmånsberättigade personen är bosatt i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten.

3. Punkterna 1 och 2 skall också tillämpas om dödsfallet har inträffat på grund av ett olycksfall i arbetet eller en arbetssjukdom.

Artikel 43

Utgivande av förmåner vid pensionstagarens död

1. Om en pensionstagare, som hade rätt till pension eller pensioner enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater, avlider när han är bosatt i en annan medlemsstat än den där den institution finns, som är ansvarig för kostnaderna för vårdförmånerna som utges enligt artiklarna 24 och 25, skall de dödsfallsersättningar som utges enligt den lagstiftning som denna institution tillämpar utges på dess egen bekostnad som om pensionstagaren vid dödsfallet hade varit bosatt i den medlemsstat där den institutionen finns.

2. Punkt 1 skall också tillämpas på pensionstagarens familjemedlemmar.

KAPITEL 4

Förmåner vid invaliditet

Artikel 44

Personer som endast omfattas av typ A-lagstiftning

1. Vid tillämpningen av detta kapitel avses med "typ A-lagstiftning" varje lagstiftning enligt vilken invaliditetsförmånernas storlek är oberoende av försäkrings- eller bosättningsperiodernas längd och som uttryckligen har inkluderats i bilaga VI av den behöriga medlemsstaten, och med "typ B-lagstiftning" avses varje annan lagstiftning.

2. En person som i en följd eller växelvis har omfattats av två eller flera medlemsstaters lagstiftning, och som uteslutande har fullgjort försäkrings- eller bosättningsperioder enligt typ A-lagstiftning, skall vara berättigad till förmåner endast från institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning var tillämplig då den arbetsförmåga som ledde till invaliditet uppstod, i förekommande fall med beaktande av artikel 45, och skall uppbära dessa förmåner i enlighet med den lagstiftningen.

3. En person som inte har rätt till förmåner enligt punkt 2 skall uppbära de förmåner som han fortfarande har rätt till enligt en annan medlemsstats lagstiftning, i förekommande fall med beaktande av artikel 45.

4. Om den lagstiftning som avses i punkt 2 eller 3 innehåller bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning av invaliditetsförmåner vid sammanträffande med annan inkomst eller med förmåner av annat slag i den mening som avses i artikel 53.2, skall även artiklarna 53.3 och 55.3 tillämpas.

Artikel 45

Särskilda bestämmelser om sammanläggning

Den behöriga institutionen i en medlemsstat vars lagstiftning kräver fullgörande av försäkrings- eller bosättningsperioder för förvärv, bibehållande eller återfående av rätt till förmåner skall när det är nödvändigt även tillämpa artikel 51.1 i tillämpliga delar.

Artikel 46

Personer som omfattas av antingen endast typ B-lagstiftning eller av både typ A- och typ B-lagstiftning

1. En person som i en följd eller växelvis har omfattats av två eller flera medlemsstaters lagstiftning, av vilka åtminstone en inte är typ A-lagstiftning, skall vara berättigad till förmåner enligt kapitel 5, vilket skall tillämpas i tillämpliga delar med beaktande av punkt 3.

2. Om den berörda personen tidigare har omfattats av typ B-lagstiftning och drabbas av arbetsoförmåga som leder till invaliditet medan han omfattas av typ A-lagstiftning, skall han dock uppbära förmåner i enlighet med artikel 44, förutsatt att

— han uteslutande uppfyller villkoren i den lagstiftningen eller i annan lagstiftning av samma typ, i förekommande fall med beaktande av artikel 45, men utan att behöva återropa försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt typ B-lagstiftning,

och

— han inte gör några anspråk på förmåner vid ålderdom, med beaktande av artikel 50.1.

3. Ett beslut som har fattats av en medlemsstats institution om en sökandes invaliditetsgrad skall vara bindande för andra medlemsstaters institutioner, under förutsättning att överensstämmelse mellan dessa medlemsstaters lagstiftningar om villkoren för graden av invaliditet bekräftas i bilaga VII.

Artikel 47

Förvärrad invaliditet

1. I fall då den invaliditet förvärras för vilken en person uppbär förmåner enligt en eller flera medlemsstaters lagstiftning skall, med beaktande av försämringen, följande gälla:

a) Förmånerna skall utges i enlighet med kapitel 5 i tillämpliga delar.

b) Om den berörda personen har omfattats av två eller flera typ A-lagstiftningar och sedan han började uppbära förmåner inte har omfattats av en annan medlemsstats lagstiftning, skall förmånen utges i enlighet med artikel 44.2.

2. Om förmånens eller förmånernas totala belopp enligt punkt 1 understiger det förmånsbelopp som den berörda personen uppbär på bekostnad av den institution som tidigare svarade för utbetalningen, skall denna institution ge personen ett tillägg som motsvarar skillnaden mellan de två beloppen.

3. Om den berörda personen inte har rätt till förmåner på bekostnad av en annan medlemsstats institution, skall den behöriga institutionen i den tidigare behöriga medlemsstaten, med beaktande av förvärringen och i förekommande fall av bestämmelserna i artikel 45, utge förmånerna i enlighet med den lagstiftning som den tillämpar.

Artikel 48

Omvandling av invaliditetsförmåner till förmåner vid ålderdom

1. Invaliditetsförmåner skall i förekommande fall omvandlas till förmåner vid ålderdom enligt villkoren i den eller de lagstiftningar enligt vilka de utges och i enlighet med kapitel 5.

2. Om en person som uppbär invaliditetsförmåner med stöd av artikel 50 kan göra anspråk på förmåner vid ålderdom enligt lagstiftningen i en eller flera andra medlemsstater, skall varje institution som ansvarar för utgivande av invaliditetsförmåner enligt lagstiftningen i en medlemsstat fortsätta att till personen utge de invaliditetsförmåner som han har rätt till enligt den lagstiftning som den tillämpar, till dess att punkt 1 blir tillämplig på institutionen eller, i övriga fall, så länge som personen uppfyller villkoren för sådana förmåner.

3. Om invaliditetsförmåner som utges enligt en medlemsstats lagstiftning i enlighet med artikel 44, omvandlas till förmåner vid ålderdom och den berörda personen ännu inte uppfyller villkoren enligt en eller flera medlemsstaters lagstiftning för att uppbära dessa förmåner, skall personen i fråga uppbära invaliditetsförmåner från den eller de medlemsstaterna från och med dagen för omvandlingen.

Dessa invaliditetsförmåner skall utges i enlighet med kapitel 5 som om detta kapitel hade varit tillämpligt vid den tidpunkt då den arbetsoförmåga som ledde till invaliditet inträffade, till dess att personen i fråga uppfyller kvalifikationsvillkoren för rätt till förmåner vid ålderdom enligt den berörda nationella lagstiftningen eller, om sådan omvandling inte föreskrivs, så länge som denne har rätt till invaliditetsförmåner enligt den eller de senare lagstiftningarna.

4. De invaliditetsförmåner som utges enligt artikel 44 skall omräknas i enlighet med kapitel 5, så snart som förmånstagaren uppfyller kvalifikationsvillkoren för invaliditetsförmåner enligt en typ B-lagstiftning, eller så snart som förmånstagaren uppbär förmåner vid ålderdom enligt en annan medlemsstats lagstiftning.

Artikel 49

Särskilda bestämmelser för offentligt anställda

Artiklarna 6, 44, 46, 47, 48 och artikel 60.2 och 60.3 skall i tillämpliga delar tillämpas på personer som omfattas av ett särskilt system för offentligt anställda.

KAPITEL 5

Ålders- och efterlevandepensioner

Artikel 50

Allmänna bestämmelser

1. Alla behöriga institutioner skall fastställa rätten till förmåner med beaktande av alla de medlemsstaters lagstiftningar som den berörda personen har omfattats av när en ansökan om förmåner lämnas in, om inte personen i fråga uttryckligen begär att utgivandet av förmåner vid ålderdom enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater skjuts upp.

2. Om den berörda personen vid en viss tidpunkt inte uppfyller eller inte längre uppfyller villkoren enligt alla de medlemsstaters lagstiftning som denne har omfattats av, skall de institutioner som tillämpar lagstiftning vars villkor har uppfyllts, vid beräkningen i enlighet med artikel 52.1 a eller 52.1 b, inte beakta de perioder som fullgjorts enligt de lagstiftningar vars villkor inte har uppfyllts, eller inte längre uppfylls, om detta medför ett lägre förmånsbelopp.

3. Punkt 2 skall också tillämpas när den berörda personen uttryckligen begär att utgivandet av förmåner vid ålderdom skall skjutas upp.

4. En ny beräkning skall automatiskt göras allteftersom villkoren i övriga lagstiftningar uppfylls, eller när en person begär en förmån vid ålderdom som uppskjutits i enlighet med punkt 1, om inte de perioder som har fullgjorts enligt de andra lagstiftningarna redan har beaktats i enlighet med punkt 2 eller 3.

Artikel 51

Särskilda bestämmelser om sammanläggning av perioder

1. Om en medlemsstats lagstiftning för utgivande av vissa förmåner kräver att försäkringsperioder endast skall ha fullgjorts i ett särskilt arbete som anställd eller särskild verksamhet som egenföretagare eller i en anställning som omfattas av ett särskilt system för anställda eller egenföretagare, skall denna medlemsstats behöriga institution beakta perioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning endast om de har fullgjorts enligt ett motsvarande system eller, om ett sådant saknas, i samma anställning eller, i förekommande fall, i samma arbete som anställd eller verksamhet som egenföretagare.

Om den berörda personen, sedan de fullgjorda perioderna har beaktats, inte uppfyller villkoren för uppbärande av förmåner enligt ett särskilt system, skall dessa perioder beaktas vid utgivande av förmåner enligt det allmänna systemet eller, om ett sådant saknas, enligt det system som i förekommande fall gäller för arbetare eller tjänstemän, under förutsättning att personen har varit försäkrad enligt ett av dessa system.

2. De försäkringsperioder som har fullgjorts enligt ett särskilt system i en medlemsstat skall beaktas för utgivande av förmåner enligt det allmänna systemet eller, om ett sådant saknas, enligt det system som i förekommande fall gäller för arbetare eller tjänstemän i en annan medlemsstat under förutsättning att personen har varit försäkrad enligt ett av dessa system, även om dessa perioder redan har beaktats i den senare medlemsstaten enligt ett särskilt system.

3. Om en medlemsstats lagstiftning för förvärv, bibehållande eller återfående av rätt till förmåner kräver att personen är försäkrad vid den tidpunkt då försäkringsfallet inträffade, skall detta villkor anses vara uppfyllt vid försäkring enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat, i enlighet med förfarandena i bilaga XI för varje berörd medlemsstat.

Artikel 52

Beviljande av förmåner

1. Den behöriga institutionen skall beräkna det förmånsbelopp som skall utbetalas

a) enligt den lagstiftning som den tillämpar, endast om villkoren för rätt till förmåner uteslutande har uppfyllts enligt nationell lagstiftning (oberoende förmån),

b) genom att beräkna ett teoretiskt belopp och därefter ett faktiskt belopp (pro-rata beräknad förmån) enligt följande:

i) Det teoretiska förmånsbeloppet är lika med den förmån som den berörda personen skulle kunna göra anspråk på, om alla de försäkrings- och/eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt lagstiftningen i de andra medlemsstaterna hade fullgjorts enligt den lagstiftning institutionen tillämpar vid den tidpunkt då förmånen beviljas. Om förmånsbeloppet enligt denna lagstiftning inte är avhängigt av de fullgjorda periodernas längd, skall detta belopp betraktas som teoretiskt belopp.

ii) Den behöriga institutionen skall därefter fastställa den pro-rata beräknade förmånens faktiska belopp genom att på det teoretiska beloppet tillämpa kvoten mellan längden på de perioder som har fullgjorts innan försäkringsfallet inträffar enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar och den totala längden på de perioder som har fullgjorts enligt lagstiftningen i alla berörda medlemsstater innan försäkringsfallet inträffar.

2. Den behöriga institutionen skall, i förekommande fall, på det belopp som beräknas enligt punkterna 1 a och 1 b tillämpa alla de bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning som föreskrivs i den lagstiftning som den tillämpar, inom de gränser som anges i artiklarna 53–55.

3. Den berörda personen skall ha rätt att erhålla det högsta av de belopp som har beräknats i enlighet med punkterna 1 a och 1 b från den behöriga institutionen i varje medlemsstat.

4. Om beräkningarna enligt punkt 1 a i en medlemsstat alltid leder till resultatet att den oberoende förmånen är lika med eller överstiger den enligt punkt 1 b pro-rata beräknade förmånen, får den behöriga institutionen underlåta att göra pro-rata beräkningen, enligt villkoren i tillämpningsförfordningen. Sådana situationer anges i bilaga VIII.

Artikel 53

Bestämmelser om förhindrande av sammanträffande av förmåner

1. Sammanträffande av förmåner vid invaliditet, ålderdom och till efterlevande som beräknas eller utges på grundval av försäkrings- och/eller bosättningsperioder som har fullgjorts av samma person skall betraktas som sammanträffande av förmåner av samma slag.

2. Sammanträffande förmåner som inte kan betraktas som förmåner av samma slag enligt punkt 1 skall betraktas som sammanträffande av förmåner av annat slag.

3. Följande bestämmelser skall gälla vid tillämpning av bestämmelserna om förhindrande av sammanträffande av förmåner enligt lagstiftningen i en medlemsstat, om en förmån vid invaliditet, ålderdom eller till efterlevande sammanfaller med en förmån av samma slag eller med en förmån av annat slag, eller med annan inkomst:

a) Den behöriga institutionen skall beakta de förmåner eller inkomster som förvärvats i en annan medlemsstat endast om den lagstiftning som institutionen tillämpar innehåller regler om att förmåner eller inkomster som har förvärvats utomlands skall beaktas.

b) Den behöriga institutionen skall beakta det förmånsbelopp som skall betalas ut av en annan medlemsstat före avdrag för skatter, socialförsäkringsavgifter och andra individuella premier eller avdrag, såvida det inte i den lagstiftning som den tillämpar föreskrivs att regler för att förhindra sammanträffande efter sådana avdrag skall tillämpas, enligt villkoren och förfarandena i tillämpningsförfordningen.

c) Den behöriga institutionen skall inte beakta beloppen för de förmåner som förvärvats enligt en annan medlemsstats lagstiftning på grundval av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring.

d) Om endast en medlemsstat tillämpar bestämmelser för förhindrande av sammanträffande av förmåner med anledning av att den berörda personen uppbär förmåner av samma eller annat slag enligt lagstiftningen i andra medlemsstater eller inkomst som har förvärvats i andra medlemsstater, får den förmån som skall betalas ut minskas endast med ett sådant förmånsbelopp eller med en sådan inkomst.

Artikel 54

Sammanträffande av förmåner av samma slag

1. När förmåner av samma slag enligt lagstiftningen i två eller flera medlemsstater sammanträffas skall bestämmelserna om förhindrande av sammanträffande av förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning inte tillämpas på en pro-rata beräknad förmån.

2. Bestämmelserna om förhindrande av sammanträffande av förmåner skall tillämpas på en oberoende förmån endast om förmånen är

- a) en förmån vars storlek inte är beroende av försäkrings- eller bosättningsperiodernas längd,

eller

- b) en förmån vars storlek bestäms på grundval av en tillgodoräknad period som anses vara fullgjord mellan den dag då försäkringsfallet inträffade och en senare dag, som sammanfaller med

- i) en förmån av samma typ, såvida inte en överenskommelse har ingåtts mellan två eller flera medlemsstater om att endast beakta samma tillgodoräknade period en gång,

eller

- ii) en förmån som avses i a.

De förmåner och överenskommelser som avses i a och b anges i bilaga IX.

Artikel 55

Sammanträffande av förmåner av annat slag

1. Om det är en förutsättning för uppbärandet av förmåner av annat slag eller annan inkomst att de bestämmelser om förhindrande av sammanträffande som föreskrivs i den berörda medlemsstatens lagstiftning skall tillämpas på

- a) två eller flera oberoende förmåner, skall de behöriga institutionerna dela beloppen för förmånen eller förmånerna eller den andra inkomsten så som de har beaktats med det antal förmåner som omfattas av dessa bestämmelser;

emellertid kan tillämpningen av denna punkt inte beröva den berörda personen dennes ställning som pensionstagare vid tillämpningen av övriga kapitel i denna avdelning enligt villkoren och förfarandena i tillämpningsförfordningen,

- b) en eller flera pro-rata beräknade förmåner, skall de behöriga institutionerna beakta förmånen eller förmånerna eller den andra inkomsten och alla de faktorer som föreskrivs för tillämpning av bestämmelserna om förhindrande av sammanträffande på grundval av kvoten mellan de försäkrings- och/eller bosättningsperioder som fastställts för beräkningen enligt artikel 52.1 b ii,

- c) en eller flera oberoende förmåner och en eller flera pro-rata beräknade förmåner, skall de behöriga institutionerna också tillämpa a när det gäller oberoende förmåner och b när det gäller pro-rata beräknade förmåner.

2. Den behöriga institutionen skall inte tillämpa den föreskrivna delningen av de oberoende förmånerna, om det i den lagstiftning som institutionen tillämpar föreskrivs att hänsyn skall tas till förmåner av annat slag och/eller annan inkomst samt alla andra faktorer för beräkning av en del av beloppet, vilket skall fastställas på grundval av förhållandet mellan försäkrings- och/eller bosättningsperioder enligt artikel 52.1 b ii.

3. Punkterna 1 och 2 skall också tillämpas, om det i lagstiftningen i en eller flera medlemsstater föreskrivs att rätt till en förmån inte kan förvärfas, om personen i fråga uppbär en förmån av annat slag som utbetalas enligt en annan medlemsstats lagstiftning eller uppbär annan inkomst.

Artikel 56

Tillägsbestämmelser för beräkning av förmåner

1. Vid beräkningen av det teoretiska och det pro-rata belopp som avses i artikel 52.1 b skall följande bestämmelser tillämpas:

- a) Om den totala längden på de försäkrings- och/eller bosättningsperioder som fullgjorts innan försäkringsfallet inträffade enligt alla berörda medlemsstaters lagstiftning överstiger den maximiperiod som krävs enligt lagstiftningen i en av dessa medlemsstater för rätt till hel förmån, skall den behöriga institutionen i den medlemsstaten beakta denna maximiperiod i stället för de fullgjorda periodernas totala längd. Denna beräkningsmetod skall inte leda till att institutionen tvingas betala ut en förmån med högre belopp än det som har fastställts för oreducerad förmån i den lagstiftning som den tillämpar. Denna bestämmelse skall inte tillämpas på förmåner vilkas belopp inte är beroende av försäkringsperiodernas längd.

- b) Förfarandet för beaktande av perioder som sammanfaller fastställs i tillämpningsförfordningen.
- c) Om det i en medlemsstats lagstiftning föreskrivs att beräkningen av förmåner skall grundas på intäkter, avgifter, avgiftsgrunder, ökningar, inkomster, andra belopp eller en kombination av fler än en av dessa (genomsnittliga, proportionella, schablonmässiga eller fiktiva belopp), skall den behöriga institutionen
- i) fastställa beräkningsgrunden på grundval av endast de försäkringsperioder som fullgjorts enligt den lagstiftning institutionen tillämpar,
- ii) för att fastställa det belopp som skall beräknas på grundval av de försäkrings- och/eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning, använda sig av samma faktorer som fastställts eller konstaterats när det gäller de försäkringsperioder som fullgjorts enligt den lagstiftning institutionen tillämpar,
- i enlighet med förfarandena i bilaga XI för den berörda medlemsstaten.

2. Bestämmelserna i en medlemsstats lagstiftning om indexering av de faktorer som skall beaktas vid beräkningen av förmåner skall i förekommande fall tillämpas på de faktorer som skall beaktas av denna medlemsstats behöriga institution enligt bestämmelserna i punkt 1 med avseende på försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning.

Artikel 57

Försäkrings- eller bosättningsperioder kortare än ett år

1. Utan hinder av bestämmelserna i artikel 52.1 b skall institutionen i en medlemsstat inte vara skyldig att utge förmåner med avseende på perioder som har fullgjorts enligt den lagstiftning som den tillämpar och som skall beaktas då försäkringsfallet inträffar

— om längden av dessa perioder understiger ett år,

och

— om någon rätt till förmån inte har förvärvats enligt denna lagstiftning, om endast dessa perioder beaktas.

Vid tillämpningen av denna artikel skall med "perioder" avses alla de försäkrings-, anställnings- eller bosättningsperioder eller perioder som egenföretagare som antingen berättigar till eller direkt ökar den berörda förmånen.

2. Den behöriga institutionen i var och en av de berörda medlemsstaterna skall beakta de perioder som avses i punkt 1 vid tillämpningen av artikel 52.1 b i.

3. Om tillämpningen av punkt 1 skulle leda till att alla institutioner i de berörda medlemsstaterna befrias från sina skyldigheter, skall förmåner utges uteslutande enligt lagstiftningen i den sista av de medlemsstater vars villkor är uppfyllda, som om alla de försäkrings- och bosättningsperioder som har fullgjorts och beaktats i enlighet med bestämmelserna i artikel 6 och artikel 51.1 och 51.2 hade fullgjorts enligt den medlemsstatens lagstiftning.

Artikel 58

Beviljande av ett tillägg

1. En förmånstagare på vilken detta kapitel är tillämpligt får, i den medlemsstat där denne är bosatt och enligt vars lagstiftning en förmån utges till honom, inte tilldelas ett lägre förmånsbelopp än det minimibelopp som har fastställts enligt denna lagstiftning för en försäkrings- eller bosättningsperiod som motsvarar alla de försäkringsperioder som enligt detta kapitel har beaktats för utbetalningen.

2. Den behöriga institutionen i den medlemsstaten skall under hela den tid personen är bosatt inom statens territorium betala ut ett tillägg till denne motsvarande skillnaden mellan det totala förmånsbelopp som skall utbetalas enligt detta kapitel och minimibeloppet.

Artikel 59

Ny beräkning och uppräknings av förmåner

1. Om metoden för att fastställa eller bestämmelserna för att beräkna förmåner ändras enligt en medlemsstats lagstiftning, eller om den berörda personens privatsituation ändras på ett så avgörande sätt att det enligt den lagstiftningen skulle leda till en justering av förmånens storlek, skall dock en ny beräkning göras i enlighet med artikel 52.

2. Om förmånerna från den berörda medlemsstaten däremot ändras med ett procentuellt eller fast belopp till följd av ökade levnadskostnader, ändrad inkomstnivå eller andra grunder för ändring, skall denna procentsats eller detta fasta belopp tillämpas direkt på de förmåner som fastställs i enlighet med artikel 52, utan att någon ny beräkning behöver göras.

Artikel 60

Särskilda bestämmelser för offentligt anställda

1. Artiklarna 6 och 50, artikel 51.3 samt artiklarna 52–59 skall tillämpas i tillämpliga delar för personer som omfattas av ett särskilt system för offentligt anställda.

2. Om en behörig medlemsstats lagstiftning för förvärv, förlust, bibehållande eller återfående av rätt till förmåner enligt ett särskilt system för offentligt anställda kräver att alla försäkringsperioderna har fullgjorts enligt ett eller flera särskilda system för offentligt anställda i den medlemsstaten eller betraktats som likvärdiga med sådana perioder enligt den medlemsstatens lagstiftning, skall den behöriga institutionen i den staten emellertid endast beakta de perioder som kan erkännas enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar.

Om den berörda personen, sedan sådana fullgjorda perioder har beaktats, inte uppfyller villkoren för uppbärande av dessa förmåner, skall dessa perioder beaktas vid utgivande av förmåner enligt det allmänna systemet eller, om ett sådant saknas, enligt det system som gäller för arbetare eller tjänstemän, beroende på vad som är tillämpligt.

3. Om förmåner enligt ett särskilt system för offentligt anställda enligt en medlemsstats lagstiftning beräknas på grundval av den senaste lönen eller de senaste lönerna under en referensperiod, skall denna stats behöriga institution vid beräkningen enbart beakta dessa löner, vederbörligen omvärderade, under den eller de perioder då den berörda personen omfattades av den lagstiftningen.

KAPITEL 6

Arbetslöshetsförmåner

Artikel 61

Särskilda bestämmelser för sammanläggning av försäkringsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare

1. Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning förvärv, bibehållande, återfående eller varaktighet av rätt till förmåner grundas på antingen fullgjorda försäkringsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare, skall i nödvändig utsträckning beakta de försäkringsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare som fullgjorts enligt varje annan medlemsstats lagstiftning, som om de hade fullgjorts enligt den lagstiftning institutionen tillämpar.

Om emellertid rätten till förmåner enligt den tillämpliga lagstiftningen grundas på fullgjorda försäkringsperioder, skall de anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare som fullgjorts enligt en annan medlemsstats lagstiftning endast beaktas i de fall då de skulle ha betraktats som försäkringsperioder om de hade fullgjorts i enlighet med den tillämpliga lagstiftningen.

2. Utom i de fall som avses i artikel 65.5 a skall punkt 1 i denna artikel tillämpas endast om den berörda personen senast i enlighet med den lagstiftning enligt vilken ansökan om förmåner görs, har fullgjort

— försäkringsperioder, om det i lagstiftningen krävs försäkringsperioder,

— anställningsperioder, om det i lagstiftningen krävs anställningsperioder,

eller

— perioder av verksamhet som egenföretagare, om det i lagstiftningen krävs perioder av verksamhet som egenföretagare.

Artikel 62

Beräkning av förmåner

1. Den behöriga institutionen i en medlemsstat, i vars lagstiftning det föreskrivs att beräkningen av förmånerna utgår från den tidigare lönen eller yrkesinkomstens storlek, skall endast beakta den lön eller yrkesinkomst som personen hade vid sitt senaste arbete som anställd eller verksamhet som egenföretagare vilken omfattades av denna lagstiftning.

2. Punkt 1 skall också tillämpas om det i den av den behöriga institutionen tillämpade lagstiftningen föreskrivs en viss referensperiod för fastställande av den lön som ligger till grund för beräkning av förmåner och om, under hela eller en del av denna period, den berörda personen har omfattats av en annan medlemsstats lagstiftning.

3. Med avvikelse från punkterna 1 och 2 skall institutionen på bosättningsorten, när det gäller gränsarbetare som omfattas av artikel 65.5 a, i enlighet med tillämpningsförfordningen ta hänsyn till den lön eller yrkesinkomst som den berörda personen har mottagit i den medlemsstat vars lagstiftning denne omfattades av under sin senaste anställning eller period av verksamhet som egenföretagare.

Artikel 63

Särskilda bestämmelser för undantag från regeln om bosättning

För detta kapitels syfte skall artikel 7 tillämpas endast i de fall som föreskrivs i artiklarna 64 och 65 och inom där angivna gränser.

Artikel 64

Arbetslösa som reser till en annan medlemsstat

1. En person som är helt arbetslös och som uppfyller de villkor som ställs i den behöriga medlemsstatens lagstiftning för rätt till förmåner och som reser till en annan medlemsstat för att söka arbete där, skall bibehålla rätten till kontanta arbetslöshetsförmåner på de villkor och med de begränsningar som anges i det följande:

- a) Före avresan skall den arbetslösa personen ha varit registrerad som arbetssökande och stått till arbetsförmedlingens förfogande i den behöriga medlemsstaten under minst fyra veckor efter det att han blev arbetslös. De behöriga arbetsförmedlingarna eller institutionerna kan dock ge honom tillstånd till avresa innan denna tidsfrist har löpt ut.
- b) Den arbetslösa personen måste registrera sig som arbetssökande vid arbetsförmedlingen i den medlemsstat till vilken personen reser, underkasta sig den kontroll som utförs där samt iakttä villkoren enligt den medlemsstatens lagstiftning. Detta villkor skall anses uppfyllt för perioden före registreringen om den berörda personen registrerar sig inom sju dagar från och med den dag då personen upphörde att stå till arbetsförmedlingens förfogande i den medlemsstat personen lämnat. De behöriga arbetsförmedlingarna eller institutionerna får i undantagsfall förlänga denna tidsfrist.
- c) Rätten till förmåner skall bibehållas under en period om tre månader från och med den dag då den arbetslösa personen upphörde att stå till arbetsförmedlingens förfogande i den medlemsstat personen lämnade, under förutsättning att den sammanlagda tiden för utgivande av förmåner inte överstiger den tid under vilken personen har rätt till förmåner enligt den medlemsstatens lagstiftning. De behöriga arbetsförmedlingarna eller de behöriga institutionerna får förlänga perioden med tre månader till högst sex månader.
- d) Förmånerna skall utges av den behöriga institutionen i enlighet med den lagstiftning institutionen tillämpar och på dess egen bekostnad.

2. Om personen återvänder till den behöriga medlemsstaten vid eller före utgången av den period under vilken personen har rätt till förmåner enligt punkt 1 c, skall personen fortfarande ha rätt till förmåner enligt den medlemsstatens lagstiftning. Personen förlorar all rätt till förmåner enligt lagstiftningen i den behöriga medlemsstaten om denne inte återvänder dit vid eller före utgången av nämnda period, om inte bestämmelserna i den lagstiftningen är mer gynnsamma. De behöriga arbetsförmedlingarna eller institutionerna får i undantagsfall medge att den berörda personen återvänder vid ett senare datum utan att förlora sin rätt.

3. Såvida inte den behöriga medlemsstatens lagstiftning är mer gynnsam skall den längsta totala period som rätten till förmåner bibehålls mellan två anställningsperioder enligt punkt 1 vara tre månader. De behöriga arbetsförmedlingarna eller de behöriga institutionerna får förlänga den perioden upp till högst sex månader.

4. Formerna för informationsutbyte, samarbete och ömsesidigt bistånd mellan institutioner och organ i den behöriga medlemsstaten och i den medlemsstat till vilken en person reser för att söka arbete skall fastställas i tillämpningsförfordningen.

Artikel 65

Arbetslösa som var bosatta i en annan medlemsstat än i den behöriga staten

1. En person som är delvis eller periodvis arbetslös och som under sin senaste anställning eller period av verksamhet som egenföretagare var bosatt i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten skall ställa sig till arbetsgivarens eller arbetsförmedlingens förfogande i den behöriga medlemsstaten. Personen skall erhålla förmåner i enlighet med lagstiftningen i den behöriga medlemsstaten som om personen vore bosatt i denna stat. Förmånerna skall utges av institutionen i den behöriga medlemsstaten.

2. En helt arbetslös person som under sin senaste anställning eller period av verksamhet som egenföretagare var bosatt i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten och som fortsätter att vara bosatt i den medlemsstaten eller återvänder till denna, skall ställa sig till arbetsförmedlingens förfogande i den medlemsstat där han är bosatt. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 64 får en helt arbetslös person som en kompletterande åtgärd ställa sig till arbetsförmedlingens förfogande i den medlemsstat där han hade sin senaste anställning eller period av verksamhet som egenföretagare.

En arbetslös person som inte är gränsarbetare som inte återvänder till bosättningsmedlemsstaten skall ställa sig till arbetsförmedlingens förfogande i den medlemsstat vars lagstiftning han senast omfattades av.

3. Den arbetslösa person som avses i punkt 2 första meningen skall registrera sig som arbetssökande vid den behöriga arbetsförmedlingen i den medlemsstat där han är bosatt, underkasta sig det kontrollförfarande som organiseras där och rätta sig efter de villkor som fastställs i denna medlemsstats lagstiftning. Om personen väljer att även registrera sig som arbetssökande i den medlemsstat där han hade sin senaste anställning eller period av verksamhet som egenföretagare skall han uppfylla de skyldigheter som är tillämpliga i den medlemsstaten.

4. Tillämpningen av punkt 2 andra meningen och av punkt 3 andra meningen samt arrangemangen för informationsutbyte, samarbete och ömsesidigt bistånd mellan institutioner och organ i bosättningsmedlemsstaten och den medlemsstat där personen senast var sysselsatt skall fastställas i tillämpningsförfordningen.

5. a) Den arbetslösa person som avses i punkt 2 första och andra meningarna skall erhålla förmåner i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där han är bosatt som om han hade omfattats av den lagstiftningen under sitt senaste arbete som anställd eller verksamhet som egenföretagare. Förmånerna skall utges av institutionen på bosättningsorten.

b) En arbetstagare som inte är gränsarbetare och som har beviljats förmåner på bekostnad av den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning personen senast omfattades av skall dock vid återkomsten till bosättningsmedlemsstaten till att börja med erhålla förmåner i enlighet med artikel 64, varvid förmånerna enligt led a inte skall utgå under den period personen erhåller förmåner enligt den lagstiftning som han senast omfattades av.

6. De förmåner som utges av institutionen på bosättningsorten enligt punkt 5 skall fortsatt bekostas av denna. Den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning personen senast omfattades av skall dock med förbehåll för punkt 7 ersätta den behöriga institutionen på bosättningsorten med hela det förmånsbelopp som utgetts av den senare institutionen under de första tre månaderna. Ersättningsbeloppet under denna period får inte överstiga ersättningsbeloppet vid arbetslöshet enligt den behöriga medlemsstats lagstiftning. I det fall som avses i punkt 5 b skall den period under vilken förmånerna utges enligt artikel 64 dras av från den period som avses i andra meningen i denna punkt. Förfarandena för ersättning skall fastställas i tillämpningsförfordningen.

7. Den ersättningsperiod som anges i punkt 6 skall emellertid förlängas till fem månader när den berörda personen under de föregående 24 månaderna har fullgjort anställningsperioder eller

perioder som egenföretagare på minst 12 månader i den medlemsstat vars lagstiftning personen senast omfattades av när sådana perioder skulle ge rätt till arbetslöshetsförmåner.

8. För syftet med punkterna 6 och 7 får två eller flera medlemsstater eller deras behöriga myndigheter föreskriva om andra sätt för ersättning eller avstå från all ersättning mellan institutioner under deras jurisdiktion.

KAPITEL 7

Förtida pension

Artikel 66

Förmåner

Om det för rätt till förtida pension enligt den tillämpliga lagstiftningen krävs fullgjorda försäkringsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare, skall artikel 6 inte tillämpas.

KAPITEL 8

Familjeförmåner

Artikel 67

Familjemedlemmar bosatta i en annan medlemsstat

Personer skall ha rätt till familjeförmåner i enlighet med lagstiftningen i den behöriga medlemsstaten även för sina familjemedlemmar som är bosatta i en annan medlemsstat som om de vore bosatta i den förra medlemsstaten. Pensionstagare skall dock ha rätt till familjeförmåner i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat som är behörig beträffande deras pensioner.

Artikel 68

Prioritetsregler vid sammanträffande

1. Om rätt till förmåner under samma period och för samma familjemedlemmar föreligger enligt flera medlemsstaters lagstiftning skall följande prioritetsregler tillämpas:

a) I de fall då flera medlemsstater är skyldiga att utge förmåner på olika grunder skall prioritetsordningen vara följande: i första hand rättigheter som förvärvats på grund av arbete som anställd eller verksamhet som egenföretagare, därefter rättigheter som förvärvats på grund av uttag av pension och slutligen rättigheter som förvärvats på grund av bosättning.

b) I de fall då flera medlemsstater är skyldiga att utge förmåner på samma grunder skall prioritetsordningen fastställas enligt följande tilläggskriterier:

- i) Om det gäller rättigheter som förvärvats på grund av arbete som anställd eller verksamhet som egenföretagare: barnens bostadsort, förutsatt att sådan verksamhet föreligger där, och i andra hand – i förekommande fall – det högsta belopp av förmånerna som föreskrivs i berörda lagstiftningar. I det sistnämnda fallet skall kostnaden för förmåner fördelas efter kriterier som fastställs i tillämpningsförfordningen.
- ii) Om det gäller rättigheter som förvärvats på grund av uttag av pension: barnens bostadsort, förutsatt att en pension skall utges enligt dess lagstiftning, och i andra hand – i förekommande fall – den längsta försäkringsperioden eller bosättningsperioden som fullgjorts i enlighet med berörda lagstiftningar.
- iii) Om det gäller rättigheter som förvärvats på grund av bosättning: barnens bostadsort.

2. Vid sammanträffande av rätt till förmåner skall familjeförmåner beviljas i enlighet med den lagstiftning som anses ha företräde enligt punkt 1. Rätten till familjeförmåner med stöd av annan eller andra berörda lagstiftningar skall innehållas upp till det belopp som föreskrivs i den förra statens lagstiftning och i förekommande fall utges i form av ett tilläggsbelopp för den del som överstiger detta belopp. Ett sådant tilläggsbelopp behöver dock inte utges för barn som är bosatta i en annan medlemsstat, om rätten till förmånen i fråga endast grundar sig på bosättning.

3. Om en ansökan om familjeförmåner enligt artikel 67 inges till den behöriga institutionen i en medlemsstat vars lagstiftning är tillämplig men inte har prioritet i enlighet med punkterna 1 och 2 i denna artikel

- a) skall institutionen utan dröjsmål vidarebefordra ansökan till den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning är tillämplig enligt prioritetsordningen, informera den berörda personen och, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i tillämpningsförfordningen om preliminärt utgivande av förmåner, vid behov tillhandahålla det fyllnadsbelopp som anges i punkt 2,
- b) skall den behöriga myndigheten i den medlemsstat vars lagstiftning är tillämplig enligt prioritetsordningen behandla ansökan som om den hade lämnats in direkt till denna, och den tidpunkt vid vilken denna ansökan ingavs till den första institutionen skall anses vara tidpunkten för dennas fordran gentemot den institution som har företräde.

Artikel 69

Tilläggsbestämmelser

1. Om enligt den lagstiftning som avses i artiklarna 67 och 68 det inte finns någon rätt till beviljande av extra eller särskilda familjeförmåner till barn som mist en eller båda föräldrarna, skall sådana förmåner utbetalas automatiskt och som komplement till andra familjeförmåner som förvärvats i enlighet med den ovan nämnda lagstiftningen, genom lagstiftningen i den medlemsstat som den avlidna arbetstagaren har omfattats av under längst tid, under förutsättning att den rätten har förvärvats med stöd av den lagstiftningen. Om sådan rätt inte har förvärvats med stöd av denna lagstiftning, skall villkoren för att få sådana förmåner enligt andra medlemsstaters lagstiftning utredas och förmånerna beviljas i fallande ordning allt efter längden av de försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullbordats enligt dessa medlemsstaters lagstiftning.

2. De förmåner som utbetalas i form av pensioner eller tillägg till pensioner skall utges och beräknas i enlighet med kapitel 5.

KAPITEL 9

Särskilda icke-avgiftsfinansierade kontantförmåner

Artikel 70

Allmän bestämmelse

1. Denna artikel skall tillämpas på de särskilda icke avgiftsfinansierade kontantförmåner som utges enligt sådan lagstiftning som genom de personer som omfattas, mål och/eller villkor för berättigande har drag av både den lagstiftning om social trygghet som avses i artikel 3.1 och av socialt stöd.

2. Vid tillämpningen av detta kapitel avses med "särskilda icke avgiftsfinansierade kontantförmåner" sådana förmåner

a) som är avsedda att

- i) vara tillägg, ersättning eller komplettering för täckande av de risker som omfattas av de socialförsäkringsgrenar som anges i artikel 3.1 och som garanterar de personer som berörs en minimiinkomst med avseende på de ekonomiska och sociala förhållandena i den berörda medlemsstaten,

eller

- ii) uteslutande ge särskilt skydd för funktionshindrade, vilket är nära förbundet med personens sociala förhållanden i den berörda medlemsstaten,

och

b) där finansieringen enbart härrör från obligatorisk beskattning avsedd att täcka allmänna offentliga utgifter och villkoren för att tillhandahålla och beräkna förmånerna inte är beroende av någon avgift från förmånstagarens sida; förmåner som utges som tillägg till en avgiftsfinansierad förmån skall emellertid inte anses vara avgiftsfinansierade förmåner endast av detta skäl,

och

c) som förtecknas i bilaga X.

3. Artikel 7 och övriga kapitel i denna avdelning skall inte tillämpas på de förmåner som anges i punkt 2 i denna artikel.

4. Förmånerna i punkt 2 skall uppbäras uteslutande i den medlemsstat där de berörda personerna är bosatta och i enlighet med dess lagstiftning. Förmånerna skall utges och bekostas av institutionen på bosättningsorten.

AVDELNING IV

ADMINISTRATIVA KOMMISSIONEN OCH RÅDGIVANDE KOMMITTÉN

Artikel 71

Administrativa kommissionens sammansättning och arbetssätt

1. Administrativa kommission för samordning av de sociala trygghetssystemen, nedan kallad "administrativa kommissionen", som är knuten till Europeiska gemenskapernas kommission, skall bestå av en regeringsföreträdare för varje medlemsstat och vid behov biträdas av sakkunniga rådgivare. En företrädare för Europeiska gemenskapernas kommission skall delta i administrativa kommissionens arbete som rådgivare.

2. Administrativa kommissionens arbetsordning skall fastställas genom överenskommelse mellan dess ledamöter.

Beslut om de tolkningsfrågor som avses i artikel 72 a skall antas i enlighet med de omröstningsregler som fastställs i fördraget och skall offentliggöras på erforderligt sätt.

3. Europeiska gemenskapernas kommission skall förse administrativa kommissionen med sekretariatstjänster.

Artikel 72

Administrativa kommissionens uppgifter

Administrativa kommissionen skall ha till uppgift att

a) behandla alla administrativa frågor och tolkningsfrågor som följer av bestämmelserna i denna förordning, tillämpningsförfordningen eller av varje överenskommelse eller uppgörelse inom ramen för dessa förordningar, utan att det påverkar den rätt som myndigheter, institutioner och berörda personer har att utnyttja de förfaranden och domstolar som föreskrivs i medlemsstaternas lagstiftning, denna förordning eller fördraget,

b) underlätta enhetlig tillämpning av gemenskapslagstiftningen, bland annat genom att främja utbyte av erfarenheter och god förvaltningspraxis,

c) främja och utveckla samarbetet mellan medlemsstaterna och deras institutioner i frågor som rör social trygghet, bl.a. för att kunna beakta särskilda behov som vissa kategorier har, och, när det gäller samordningen av den sociala tryggheten, underlätta genomförandet av åtgärder inom det gränsöverskridande samarbetet,

d) i största möjliga mån främja användningen av ny teknik för att underlätta den fria rörligheten för personer, särskilt genom att modernisera de förfaranden som krävs för informationsutbyte och genom att anpassa informationsflödet mellan institutionerna till elektroniskt utbyte, med beaktande av informationsbehandlings utveckling i varje medlemsstat; administrativa kommissionen skall anta regler för en gemensam struktur för informationsbehandlingstjänsterna, särskilt när det gäller säkerhet och användning av standarder, samt fastställa närmare bestämmelser om hur den gemensamma delen av dessa tjänster skall fungera,

e) fullgöra alla andra uppgifter inom sitt behörighetsområde enligt denna förordning och tillämpningsförfordningen, eller enligt varje överenskommelse eller uppgörelse inom ramen för dessa förordningar,

- f) lämna förslag till Europeiska gemenskapernas kommission i fråga om samordningen av de sociala trygghetssystemen i syfte att modernisera och förbättra gemenskapens regelverk genom att utarbeta ytterligare förordningar eller andra instrument enligt fördraget,
- g) fastställa vilka faktorer som måste beaktas vid upprättandet av räkenskaperna för de kostnader som åligger medlemsstaternas institutioner enligt denna förordning och upprätta årsräkenskaper mellan dessa institutioner på grundval av en rapport från den revisionskommitté som avses i artikel 74.

Artikel 73

Tekniska kommissionen för informationsbehandling

1. En teknisk kommission för informationsbehandling, nedan kallad "Tekniska kommissionen", skall knytas till administrativa kommissionen. Tekniska kommissionen skall för administrativa kommissionen lägga fram förslag om normer för en gemensam förvaltningsstruktur för elektronisk informationsbehandling, särskilt när det gäller säkerhet och användning av standarderna. Tekniska kommissionen skall utarbeta rapporter och avge motiverade yttranden innan administrativa kommissionen fattar beslut enligt artikel 72d. Administrativa kommissionen skall fastställa Tekniska kommissionens arbetssätt och sammansättning.
2. Tekniska kommissionen skall för detta ändamål
 - a) samla in relevant teknisk dokumentation samt genomföra de undersökningar och utföra det arbete som krävs för att den skall kunna fullgöra sina uppgifter,
 - b) lägga fram rapporter och avge motiverade yttranden som avses i punkt 1 för administrativa kommissionen,
 - c) genomföra alla andra uppgifter och undersökningar rörande ärenden som administrativa kommissionen hänskjuter till den,
 - d) sörja för ledning av gemenskapens pilotprojekt när det gäller användningen av elektroniska informationsbehandlingstjänster och, såvitt avser gemenskapens del, operativsystemen för användningen av dessa tjänster.

Artikel 74

Revisionskommittén

1. En revisionskommitté skall knytas till administrativa kommissionen. Dess sammansättning och arbetssätt skall fastställas av administrativa kommissionen.

Revisionskommittén har till uppgift att

- a) kontrollera den metod som används för att fastställa och beräkna de årliga genomsnittliga kostnader som presenteras av medlemsstaterna,
- b) samla in de uppgifter som krävs och göra de beräkningar som är nödvändiga för att fastställa varje medlemsstats årliga fordringar,
- c) regelbundet rapportera till administrativa kommissionen om resultaten av tillämpningen av denna förordning och tillämpningsförfordningen, särskilt i ekonomiskt hänseende,
- d) lämna de uppgifter och rapporter som krävs för administrativa kommissionens beslut enligt artikel 72 g,
- e) lägga fram relevanta förslag till administrativa kommissionen, inklusive sådana som rör denna förordning, mot bakgrund av a, b och c,
- f) utföra allt arbete, alla undersökningar och uppdrag rörande ärenden som administrativa kommissionen hänskjuter till den.

Artikel 75

Rådgivande kommittén för samordning av de sociala trygghetssystemen

1. Härmed inrättas en rådgivande kommitté för samordning av de sociala trygghetssystemen, nedan kallad "rådgivande kommittén". Från varje medlemsstat skall följande företrädare ingå:
 - a) En regeringsföreträdare.
 - b) En företrädare för arbetstagarorganisationerna.
 - c) En företrädare för arbetsgivarorganisationerna.

För var och en av dessa kategorier skall också en suppleant per medlemsstat utses.

De ordinarie ledamöterna och suppleanterna i rådgivande kommittén skall utses av rådet. Ordförande för rådgivande kommittén skall vara en företrädare för Europeiska gemenskapernas kommission. Rådgivande kommittén skall själv utarbeta sin arbetsordning.

2. Rådgivande kommittén skall, på begäran av Europeiska gemenskapernas kommission, administrativa kommissionen eller på eget initiativ, ha behörighet att

- a) utreda allmänna frågor eller principfrågor samt granska problem i samband med tillämpningen av gemenskapsbestämmelser om samordningen av sociala trygghetssystem, särskilt med avseende på vissa personkategorier,
- b) utarbeta yttranden i sådana frågor till administrativa kommissionen samt förslag till översyn av de nämnda bestämmelserna.

AVDELNING V

DIVERSE BESTÄMMELSER

Artikel 76

Samarbete

1. Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall lämna alla uppgifter till varandra om

- a) åtgärder som vidtas för att tillämpa denna förordning,
- b) ändringar i lagstiftningen som kan påverka tillämpningen av denna förordning.

2. Vid tillämpningen av denna förordning skall medlemsstaternas myndigheter och institutioner bistå varandra som om de tillämpade sin egen lagstiftning. Den administrativa hjälp som dessa myndigheter och institutioner tillhandahåller varandra skall i princip vara kostnadsfri. Administrativa kommissionen skall dock fastställa vilken sorts kostnader som skall ersättas och begränsningar för dessa, utöver vilka ersättning skall utbetalas.

3. Vid tillämpningen av denna förordning får medlemsstaternas myndigheter och institutioner ta direkt kontakt med varandra och med de personer som berörs eller deras ställföreträdare.

4. De institutioner och personer som omfattas av denna förordning skall vara skyldiga att informera varandra och samarbeta för att säkerställa en korrekt tillämpning av denna förordning.

Institutionerna skall enligt principen om god förvaltning svara på alla förfrågningar inom rimlig tid och skall i detta sammanhang till berörda personer lämna all information som är nödvändig för att de skall kunna hävda de rättigheter de ges genom denna förordning.

De berörda personerna skall vara skyldiga att så snart som möjligt informera den behöriga medlemsstatens institutioner och institutionerna i bosättningsmedlemsstaten om alla förändringar i sin personliga situation eller familjesituation som kan påverka deras rätt till förmåner enligt denna förordning.

5. Om den informationsskyldighet som avses i punkt 4 tredje stycket inte respekteras, får proportionerliga åtgärder vidtas i enlighet med nationell lagstiftning. Dessa åtgärder skall dock vara likvärdiga med de åtgärder som tillämpas i liknande situationer enligt den inhemska rättsordningen och skall inte göra det praktiskt omöjligt eller alltför svårt att utöva de rättigheter som de berörda personerna ges genom denna förordning.

6. Vid problem med tolkningen eller tillämpningen av denna förordning som kan få till följd att rättigheterna för en person som omfattas av förordningen ifrågasätts, skall institutionen i den behöriga medlemsstaten eller institutionen i bosättningsmedlemsstaten kontakta den eller de institutioner i den eller de medlemsstater som berörs. Om ingen lösning kan hittas inom rimlig tid får de berörda myndigheterna begära att administrativa kommissionen ingriper.

7. En medlemsstats myndigheter, institutioner och domstolar får inte avvisa ansökningar eller andra handlingar som lämnas in på grund av att de är avfattade på någon annan medlemsstats officiella språk som är erkänt som officiellt språk inom gemenskapens institutioner i enlighet med artikel 290 i fördraget.

Artikel 77

Skydd av personuppgifter

1. När en medlemsstats behöriga myndigheter eller institutioner överlämnar information som rör personuppgifter till myndigheter eller institutioner i en annan medlemsstat enligt denna förordning eller enligt tillämpningsförfordningen, skall detta överlämnande omfattas av lagstiftningen om dataskydd i den medlemsstat som lämnar uppgifterna. Alla meddelanden från myndigheter eller institutioner i den mottagande medlemsstaten samt lagring, ändring och förstörande av uppgifter som tillhandahållits av den medlemsstaten skall omfattas av den mottagande medlemsstatens lagstiftning om dataskydd.

2. De uppgifter som krävs för tillämpningen av denna förordning och tillämpningsförordningen skall överlämnas av en medlemsstat till en annan medlemsstat i enlighet med gemenskapsbestämmelserna om skydd för enskilda personer med avseende på behandlingen av och fri rörlighet för personuppgifter.

Artikel 78

Elektronisk informationsbehandling

1. Medlemsstaterna skall successivt börja använda ny teknik för att utbyta, ge tillgång till och behandla de uppgifter som krävs för tillämpningen av denna förordning och tillämpningsförordningen. Europeiska gemenskapernas kommission skall stödja verksamhet av gemensamt intresse så snart som medlemsstaterna har infört dessa tjänster för elektronisk informationsbehandling.

2. Varje medlemsstat skall ansvara för hanteringen av sin egen del av den elektroniska informationsbehandlingen i enlighet med gemenskapsbestämmelserna om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av och fri rörlighet för personuppgifter.

3. Ett elektroniskt dokument som sänts eller utfärdats av en institution enligt bestämmelserna i denna förordning och tillämpningsförordningen får inte avvisas av någon myndighet eller institution i en annan medlemsstat på grund av att det har mottagits på elektronisk väg, när den mottagande institutionen väl har meddelat att den kan ta emot elektroniska dokument. Återgivande och registrering av sådana dokument skall betraktas som ett korrekt och exakt återgivande av originalhandlingen eller av den information handlingen gäller, om inte motsatsen kan styrkas.

4. Ett elektroniskt dokument skall betraktas som giltigt om det datoriserade system i vilket dokumentet är registrerat är utrustat med nödvändiga säkerhetsfunktioner för att förhindra att dokumentet ändras eller sprids eller otillåten tillgång till detsamma. Den registrerade informationen skall när som helst kunna återges i direkt läsbar form. När ett elektroniskt dokument överförs från en socialförsäkringsinstitution till en annan skall lämpliga säkerhetsåtgärder vidtas i enlighet med gemenskapsbestämmelserna om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av och fri rörlighet för personuppgifter.

Artikel 79

Finansiering av insatser på området social trygghet

Inom ramen för denna förordning och tillämpningsförordningen får Europeiska gemenskapernas kommission helt eller delvis finansiera

a) insatser för att förbättra informationsutbytet mellan medlemsstaternas myndigheter och institutioner med ansvar för social trygghet, särskilt elektroniskt informationsutbyte,

b) övrig verksamhet vars syfte är att på lämpligast möjliga sätt tillhandahålla information till de personer som omfattas av denna förordning och deras företrädare om de rättigheter och skyldigheter som följer av denna förordning.

Artikel 80

Befrielse från skatter och avgifter

1. Befrielse från eller nedsättning av de skatter, stämpelavgifter, notariats- eller registreringsavgifter som föreskrivs i en medlemsstats lagstiftning för intyg eller handlingar som skall uppvisas med tillämpning av lagstiftningen i den medlemsstaten, skall även gälla liknande handlingar som skall uppvisas med tillämpning av en annan medlemsstats lagstiftning eller enligt denna förordning.

2. Alla utlåtanden, handlingar och intyg som skall uppvisas med tillämpning av denna förordning skall undantas från krav på bestyrkande av diplomatiska eller konsulära myndigheter.

Artikel 81

Ansökningar, förklaringar eller överklaganden

En ansökan, förklaring eller ett överklagande som enligt en medlemsstats lagstiftning skulle ha lämnats in till en myndighet, institution eller domstol i den medlemsstaten inom en viss tid, skall anses ha inkommit i rätt tid om handlingen inom samma tidsrymd lämnas in till motsvarande myndighet, institution eller domstol i en annan medlemsstat. I sådana fall skall den myndighet, institution eller domstol som tar emot ansökan, förklaringen eller överklagandet utan dröjsmål överlämna handlingen till den behöriga myndigheten, institutionen eller domstolen i den förstnämnda medlemsstaten, antingen direkt eller genom de behöriga myndigheterna i de medlemsstater som berörs. Den dag då ansökan, förklaringen eller överklagandet lämnades in till myndigheten, institutionen eller domstolen i den andra medlemsstaten skall betraktas som ankomstdag hos den behöriga myndigheten, institutionen eller domstolen.

Artikel 82

Läkarundersökningar

De läkarundersökningar som föreskrivs i en medlemsstats lagstiftning får på den behöriga institutionens begäran utföras i en annan medlemsstat av institutionen på den ort där personen som ansöker om eller uppbär förmåner vistas eller är bosatt, enligt de villkor som föreskrivs i tillämpningsförordningen eller som de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna kommer överens om.

Artikel 83

Tillämpning av lagstiftningen

Särskilda bestämmelser för tillämpningen av vissa medlemsstaters lagstiftning anges i bilaga XI.

Artikel 84

Uppbörd av avgifter och återkrav av förmåner

1. Uppbörd av avgifter som skall betalas till en institution i en medlemsstat samt återkrav av icke berättigade förmåner som utgetts av en institution i en medlemsstat, får göras i en annan medlemsstat i enlighet med de förfaranden och med de garantier och förmånsrätter som gäller för uppbörd av avgifter och för återkrav av icke berättigade förmåner som utgetts av motsvarande institution i den sistnämnda medlemsstaten.

2. Verkställbara beslut från domstolar och förvaltningsmyndigheter om uppbörd av avgifter, räntor och alla andra kostnader eller om återkrav av icke berättigade förmåner som utgetts enligt lagstiftningen i en medlemsstat skall på begäran av den behöriga institutionen erkännas och verkställas i en annan medlemsstat, inom ramen för och i enlighet med de förfaranden som föreskrivs i den sistnämnda medlemsstatens lagstiftning eller i enlighet med andra förfaranden som är tillämpliga på liknande beslut i nämnda stat. Sådana beslut skall förklaras vara verkställbara i den medlemsstaten om detta krävs enligt lagstiftningen eller andra förfaranden som tillämpas i denna medlemsstat.

3. Vid indrivning, konkurs- och förlikningsförfaranden skall de fordringar en medlemsstats institution har i en annan medlemsstat omfattas av samma förmånsrätter som gäller för fordringar av samma slag i den sistnämnda medlemsstaten enligt dess lagstiftning.

4. Förfarandena för tillämpning av denna artikel, inklusive vilka kostnader som skall ersättas, skall regleras genom tillämpningsförfordningen eller, vid behov och som en kompletterande åtgärd, genom överenskommelser mellan medlemsstaterna.

Artikel 85

Institutioners rättigheter

1. Om en person uppbär förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning för en skada till följd av en händelse som inträffat i en annan medlemsstat, skall följande bestämmelser gälla för

rättsförhållandet mellan den institution som svarar för förmånerna och tredje man som är skyldig att ersätta skadan:

- a) Om den institution som är ansvarig för att utge förmåner enligt den lagstiftning den tillämpar, har övertagit den rätt att kräva ersättning som förmånstagaren har gentemot tredje man, skall varje medlemsstat erkänna detta övertagande.
- b) Om den institution som är ansvarig för att utge förmåner har en direkt rätt gentemot tredje man, skall varje medlemsstat erkänna denna rätt.

2. Om en person uppbär förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning för en skada till följd av en händelse som inträffat i en annan medlemsstat, skall de bestämmelser i denna lagstiftning som reglerar när arbetsgivare eller deras arbetstagare skall undantas från civilrättsligt ansvar, tillämpas på denna person eller den behöriga institutionen.

Punkt 1 skall även tillämpas på de krav som den institution som är ansvarig för att utge förmåner har gentemot arbetsgivare eller deras arbetstagare, om de inte är undantagna från ansvar.

3. Om i enlighet med artikel 35.3 och/eller artikel 41.2 två eller flera medlemsstater eller deras behöriga myndigheter har ingått avtal om att avstå från ersättning mellan de institutioner som omfattas av deras behörighet, eller, i det fall då ersättningen är oberoende av det förmånsbelopp som verkligen utbetalats, skall följande bestämmelser gälla om rätt som uppstår gentemot en ersättningskyldig tredje man:

- a) Om institutionen i vistelse- eller bosättningsmedlemsstaten beviljar en person förmåner för en skada som har inträffat inom dess territorium, skall denna institution i enlighet med bestämmelserna i den lagstiftning institutionen tillämpar, utöva rätten att överta den skadelidandes rättigheter eller göra gällande en direkt rätt gentemot den tredje man som är skyldig att ersätta skadan.
- b) Vid tillämpningen av a skall
 - i) den person som uppbär förmåner betraktas som försäkrad vid institutionen på vistelse- eller bosättningsorten,
 - och
 - ii) den institutionen betraktas som den institution som ansvarar för förmånerna.

- c) Punkterna 1 och 2 skall fortsatt tillämpas på de förmåner som inte omfattas av avtalet om att avstå från ersättning eller en ersättning som är oberoende av de förmånsbelopp som verkligen utbetalats.

Artikel 86

Bilaterala avtal

När det gäller förbindelserna mellan Luxemburg, å ena sidan, och Frankrike, Tyskland och Belgien, å andra sidan, kommer tillämpningen och varaktigheten av den period som avses i artikel 65.7 att fastställas i bilaterala avtal.

AVDELNING VI

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 87

Övergångsbestämmelser

1. Ingen rätt skall förvärfvas enligt denna förordning för tiden före den dag då den börjar tillämpas.

2. Alla försäkringsperioder och i förekommande fall alla anställningsperioder, perioder av verksamhet som egenföretagare eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt en medlemsstats lagstiftning före den dag då denna förordning börjar tillämpas i den berörda medlemsstaten, skall beaktas vid fastställandet av rättigheter enligt denna förordning.

3. Om inget annat följer av punkt 1 skall en rättighet enligt denna förordning förvärfvas även om rätten hänför sig till ett försäkringsfall som inträffade före den dag då den började tillämpas i den berörda medlemsstaten.

4. Varje förmån som inte har beviljats eller som har innehållits på grund av den berörda personens medborgarskap eller bosättningsort, skall på dennes begäran beviljas eller på nytt utges från och med den dag då denna förordning börjar tillämpas i den berörda medlemsstaten, under förutsättning att de rättigheter som tidigare har utgivits inte har medfört utbetalning av ett engångsbelopp.

5. Rättigheter för en person som erhållit pension före den dag då denna förordning börjar tillämpas i en medlemsstat, får på begäran av den berörda personen omprövas med beaktande av denna förordning.

6. Om den begäran som avses i punkterna 4 eller 5 lämnas in inom två år från och med den dag då denna förordning börjar tillämpas i en berörd medlemsstat, skall de rättigheter som förvärfvas enligt denna förordning ha verkan från och med den dagen, utan att någon medlemsstats lagstiftning som rör förverkande eller begränsning av rättigheter skall kunna tillämpas på den berörda personen.

7. Om den begäran som avses i punkterna 4 eller 5 lämnas in mer än två år efter den dag då denna förordning börjar tillämpas i den berörda medlemsstaten, skall de rättigheter som inte har förverkats eller upphört att gälla anses vara förvärfvade med verkan från och med den dag då begäran lämnades in, om inte förmånligare bestämmelser gäller enligt någon medlemsstats lagstiftning.

8. Om en person enligt denna förordning omfattas av lagstiftningen i en annan medlemsstat än den som fastställs i enlighet med avdelning II i förordning (EEG) nr 1408/71, skall den lagstiftningen fortsätta tillämpas så länge den rådande situationen förblir oförändrad, om inte personen i fråga ansöker om att omfattas av den lagstiftning som skall tillämpas enligt den här förordningen. Ansökan skall inlämnas inom tre månader från och med den dag då denna förordning börjar tillämpas till behörig institution i den medlemsstat vars lagstiftning skall tillämpas enligt den här förordningen, om den berörda personen omfattas av lagstiftningen i den medlemsstaten från och med den dag då denna förordning börjar tillämpas. Om ansökan görs efter denna tidsfrist, skall den ansökande omfattas av denna lagstiftning från och med den första dagen i den månad som följer.

9. Bestämmelserna i artikel 55 i denna förordning skall uteslutas tillämpas på pensioner som inte omfattas av bestämmelserna i artikel 46c i förordning (EEG) nr 1408/71 den dag då den här förordningen börjar tillämpas.

10. Bestämmelserna i artikel 65.2 andra meningen och artikel 65.3 andra meningen skall börja tillämpas i Luxemburg senast två år efter det datum då denna förordning börjar tillämpas.

11. Medlemsstaterna skall se till att erforderlig information lämnas om de ändringar i rättigheter och skyldigheter som införs genom denna förordning och tillämpningsförfordningen.

Artikel 88

Uppdatering av bilagorna

Bilagorna till denna förordning skall uppdateras regelbundet.

Artikel 89

Tillämpningsförfordning

I ytterligare en förfordning skall tillämpningsföreskrifter fastställas för denna förfordning.

Artikel 90

Upphävande

1. Förfordning (EEG) nr 1408/71 skall upphöra att gälla den dag då denna förfordning börjar tillämpas.

Emellertid skall förfordning (EEG) nr 1408/71 fortsätta att gälla och skall ha kvar sin rättsverkan med avseende på

- a) rådets förfordning (EG) nr 859/2003 av den 14 maj 2003 om utvidgning av bestämmelserna i förfordning (EEG) nr 1408/71 och förfordning (EEG) nr 574/72 till att gälla de medborgare i tredje land som enbart på grund av sitt medborgarskap omfattas av dessa bestämmelser ⁽¹⁾, så länge som den förfordningen inte har upphävts eller ändrats,
- b) rådets förfordning (EEG) nr 1661/85 av den 13 juni 1985 om teknisk anpassning av gemenskapens regler om social trygghet för migrerande arbetare avseende Grönland ⁽²⁾, så länge som den förfordningen inte har upphävts eller ändrats,

- c) avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet ⁽³⁾ och avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan, om fri rörlighet för personer ⁽⁴⁾ och andra avtal som innehåller en hänvisning till förfordning (EEG) nr 1408/71, så länge som dessa avtal inte har ändrats med hänsyn till denna förfordning.

2. Hänvisningar till förfordning (EEG) nr 1408/71 i rådets direktiv 98/49/EG av den 29 juni 1998 om skydd av kompletterande pensionsrättigheter för anställda och egenföretagare som flyttar inom gemenskapen ⁽⁵⁾ skall tolkas som hänvisningar till den här förfordningen.

Artikel 91

Ikraftträdande

Denna förfordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den dag då tillämpningsförfordningen träder i kraft.

Denna förfordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 29 april 2004.

På Europaparlamentets vägnar
P. COX
Ordförande

På rådets vägnar
M. McDOWELL
Ordförande

⁽¹⁾ EUT L 124, 20.5.2003, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 160, 20.6.1985, s. 7.

⁽³⁾ EGT L 1, 3.1.1994, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 114, 30.4.2002, s. 6. Avtalet senast ändrat genom beslut nr 2/2003 av Gemensamma Kommittén EU-Schweiz (EUT L 187, 26.7.2003, s. 55).

⁽⁵⁾ EGT L 209, 25.7.1998, s. 46.

BILAGA I

**BIDRAGSFÖRSKOTT, SÄRSKILDA BIDRAG VID BARNS FÖDELSE OCH VID
ADOPTION**

(Artikel 1 z)

I) Bidragsförskott**A) BELGIEN**

Bidragsförskott som avses i lagen av den 21 februari 2003 om inrättande av en avdelning för underhållskrav inom SPF Finances

B) DANMARK

Bidragsförskott för barn enligt lagen om förmåner för barn

Bidragsförskott för barn befast genom lag nr 765 av den 11 september 2002

C) TYSKLAND

Bidragsförskott enligt den tyska lagen om bidragsförskott (Unterhaltsvorschussgesetz) av den 23 juli 1979

D) FRANKRIKE

Familjebidrag som betalas till ett barn vars ena förälder eller båda föräldrar underlåter eller är oförmögna att fullgöra sina underhållsskyldigheter eller att betala underhållsbidrag som har fastställts genom ett domstolsbeslut

E) ÖSTERRIKE

Bidragsförskott enligt lagen om bidragsförskott för barn (Unterhaltsvorschussgesetz 1985-UVG)

F) PORTUGAL

Bidragsförskott (lag nr 75/98 av den 19 november om underhållsgaranti för underåriga)

G) FINLAND

Underhållsbidrag enligt lagen om underhållstrygghet (671/1998)

H) SVERIGE

Underhållsbidrag enligt lagen om underhållsstöd (1996:1030)

II) Särskilda bidrag vid barns födelse och vid adoption**A) BELGIEN**

Bidrag vid barns födelse och vid adoption

B) SPANIEN

Engångsbidrag vid barns födelse

C) FRANKRIKE

Bidrag vid barns födelse eller vid adoption inom ramen för "prestation d'accueil du jeune enfant" (PAJE)

D) LUXEMBURG

Bidrag före barns födelse

Bidrag vid barns födelse

E) FINLAND

Moderskapsförpackning, engångsbidrag vid moderskap och bistånd i form av ett engångsbelopp som kompensation för kostnaderna för internationell adoption enligt lagen om moderskapsunderstöd

*BILAGA II***BESTÄMMELSER I KONVENTIONEN SOM SKALL FORTSÄTTA ATT GÄLLA
OCH, I FÖREKOMMANDE FALL, BEGRÄNSAS TILL DE PERSONER SOM
OMFATTAS AV DESSA**

(Artikel 8.1)

Innehållet i denna bilaga skall fastställas av Europaparlamentet och rådet i enlighet med fördraget snarast möjligt och senast före den tillämpningsdag för den här förordningen som avses i artikel 91.

BILAGA III

**BEGRÄNSNING AV RÄTTEN TILL VÅRDFÖRMÅNER FÖR EN
GRÄNSARBETARES FAMILJEMEDLEMMAR**

(Artikel 18.2)

DANMARK

SPANIEN

IRLAND

NEDERLÄNDERNA

FINLAND

SVERIGE

FÖRENADE KUNGARIKET

—

BILAGA IV

**YTTERLIGARE RÄTTIGHETER FÖR PENSIONSTAGARE SOM ÅTERVÄNDER
TILL DEN BEHÖRIGA MEDLEMSSTATEN**

(Artikel 27.2)

BELGIEN

TYSKLAND

GREKLAND

SPANIEN

FRANKRIKE

ITALIEN

LUXEMBURG

ÖSTERRIKE

SVERIGE

BILAGA V

**YTTERLIGARE RÄTTIGHETER FÖR TIDIGARE GRÄNSARBETARE SOM
ÅTERVÄNDER TILL DEN MEDLEMSSTAT DÅR DE TIDIGARE ARBETADE SOM
ANSTÄLLDA ELLER BEDREV VERKSAMHET SOM EGENFÖRETAGARE
(ENDAST TILLÄMPLIGT OM DEN MEDLEMSSTAT DÅR DEN BEHÖRIGA
INSTITUTION ÄR BELÄGEN SOM ÄR ANSVARIG FÖR KOSTNADERNA FÖR DE
VÅRDFÖRMÅNER SOM PENSIONSTAGAREN HAR RÄTT TILL I SIN
BOSÄTTNINGSMEDLEMSSTAT OCKSÅ ÄR UPPTAGEN I FÖRTECKNINGEN)**

(Artikel 28.2)

BELGIEN

TYSKLAND

SPANIEN

FRANKRIKE

LUXEMBURG

ÖSTERRIKE

PORTUGAL

—

BILAGA VI

**FASTSTÄLLANDE AV TYP A-LAGSTIFTNING SOM BÖR OMFATTAS AV DEN
SÄRSKILDA SAMORDNINGEN**

(Artikel 44.1)

A) GREKLAND

Lagstiftning som avser försäkringssystemet för jordbruket (OGA) enligt lag nr 4169/1961

B) IRLAND

Del II, kapitel 15 i lagen (konsolidering) om social trygghet, 1993

C) FINLAND

Invaliditetspension som fastställs i enlighet med folkpensionslagen av den 8 juni 1956 och som beviljas enligt övergångsreglerna i folkpensionslagen (547/93)

Folkpension till personer som är arbetsoförmögna eller som blir arbetsoförmögna vid tidig ålder (folkpensionslagen (547/93))

D) SVERIGE

Inkomstgrundad sjukersättning och aktivitetsersättning (lag 1962:381, ändrad genom lag 2001:489)

E) FÖRENADE KUNGARIKET

a) Storbritannien

Avsnitt 30A.5 samt avnitten 40, 41 och 68 i 1992 års lag om avgifter och förmåner.

b) Nordirland

Avsnitt 30A.5 samt avnitten 40, 41 och 68 i 1992 års lag om avgifter och förmåner (Nordirland).

ÖVERENSSTÄMMELSE MELLAN MEDLEMSSTATERNAS LAGSTIFTNING OM VILLKOREN FÖR GRADEN AV INVALIDITET

(Artikel 46.3 i förordningen)

BELGIEN

Medlemsstater	System som tillämpas av medlemsstaters institutioner som har fattat beslut om invaliditetsgraden	System som tillämpas av belgiska institutioner för vilka beslutet är bindande då överensstämmelse föreligger				
		Allmänt system	System för gruvarbetare		System för sjömän	Ossom
			Allmän invaliditet	Arbetsinvaliditet		
FRANKRIKE	1. Allmänt system:					
	– Grupp III (ständig tillsyn)	Överens-stämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Grupp II	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Grupp I	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	2. System för jordbrukare:					
	– Total allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– 2/3 allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Ständig tillsyn	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	3. System för gruvarbetare:					
	– Partiell allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Ständig tillsyn	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Arbetsinvaliditet	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	4. System för sjömän:					
	– Allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Ständig tillsyn	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Arbetsinvaliditet	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
ITALIEN	1. Allmänt system:					
	– Invaliditet – arbetare	Inte överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Invaliditet – tjänstemän	Inte överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	2. System för sjömän:					
	– Arbetsoförmåga för arbete till sjöss	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
LUXEMBURG ⁽¹⁾	Invaliditet – arbetare	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	Invaliditet – tjänstemän	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse

⁽¹⁾ Uppgifterna om överensstämmelse mellan å ena sidan Luxemburg och å andra sidan Frankrike och Belgien kommer att bli föremål för förnyad teknisk granskning med beaktande av ändringarna i den luxemburgska lagstiftningen.

FRANKRIKE

Medlems-stater	System som tillämpas av medlemsstaters institutioner som har fattat beslut om invaliditetsgraden	System som tillämpas av franska institutioner för vilka beslutet är bindande då överensstämmelse föreligger											
		Allmänt system			System för jordbrukare			System för gruvarbetare			System för sjömän		
		Grupp I	Grupp II	Grupp III Ständig tillsyn	2/3 invaliditet	Total invaliditet	Ständig tillsyn	2/3 allmän invaliditet	Ständig tillsyn	Arbets- invaliditet	2/3 allmän invaliditet	Total arbets- invaliditet	Ständig tillsyn
BELGIEN	1. Allmänt system	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse
	2. System för gruvarbetare												
	– Partiell allmän invaliditet	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse
	– Arbetsinvaliditet	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse (²)			
	3. System för sjömän	Överens- stämmelse (¹)	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse (¹)	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse (¹)	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse
ITALIEN	1. Allmänt system												
	– Invaliditet – arbetare	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse
	– Invaliditet – tjänstemän	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse
	2. System för sjömän												
	– Arbetsoförmåga för arbete till sjöss	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse
LUXEM BURG (³)	Invaliditet – arbetare	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse
	Invaliditet – tjänstemän	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse	Inte överens- stämmelse

(¹) I den mån den invaliditet som den belgiska institutionen erkänner är allmän invaliditet.

(²) Endast om den belgiska institutionen har medgett att arbetaren inte är i stånd att arbeta under jorden eller på marknivå.

(³) Uppgifterna om överensstämmelse mellan å ena sidan Luxemburg och å andra sidan Frankrike och Belgien kommer att bli föremål för förnyad teknisk granskning med beaktande av ändringarna i den luxemburgska lagstiftningen.

ITALIEN

Medlemsstater	System som tillämpas av medlemsstaters institutioner som har fattat beslut om invaliditetsgraden	System som tillämpas av italienska institutioner för vilka beslutet är bindande då överensstämmelse föreligger		
		Allmänt system		System för sjömän – Arbetsoförmåga för arbete till sjöss
		Arbetare	Tjänstemän	
BELGIEN	1. Allmänt system	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	2. System för gruvarbetare			
	– Partiell allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Arbetsinvaliditet	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	3. System för sjömän	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
FRANKRIKE	1. Allmänt system			
	– Grupp III (ständig tillsyn)	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Grupp II	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Grupp I	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	2. System för jordbrukare			
	– Total allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Partiell allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Ständig tillsyn	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	3. System för gruvarbetare			
	– Partiell allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Ständig tillsyn	Överensstämmelse	Överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Arbetsinvaliditet	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	4. System för sjömän			
	– Partiell allmän invaliditet	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Ständig tillsyn	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Arbetsinvaliditet			

LUXEMBURG ⁽¹⁾

Medlemsstater	System som tillämpas av medlemsstaters institutioner som har fattat beslut om invaliditetsgraden	System som tillämpas av luxemburgska institutioner för vilka beslutet är bindande då överensstämmelse föreligger	
		Invaliditet – arbetare	Invaliditet – tjänstemän
BELGIEN	1. Allmänt system	Överensstämmelse	Överensstämmelse
	2. System för gruvarbetare:		
	– Partiell allmän invaliditet	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	– Arbetsinvaliditet	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	3. System för sjömän	Överensstämmelse (*)	Inte överensstämmelse (*)
FRANKRIKE	1. Allmänt system		
	– Grupp III (ständig tillsyn)	Överensstämmelse	Överensstämmelse
	– Grupp II	Överensstämmelse	Överensstämmelse
	– Grupp I	Överensstämmelse	Överensstämmelse
	2. System för jordbrukare		
	– Total allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse
	– 2/3 allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse
	– Ständig tillsyn	Överensstämmelse	Överensstämmelse
	3. System för gruvarbetare		
	– 2/3 allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse
	– Ständig tillsyn	Överensstämmelse	Överensstämmelse
	– Total allmän invaliditet	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse
	4. System för sjömän		
	– Partiell allmän invaliditet	Överensstämmelse	Överensstämmelse
	– Ständig tillsyn	Överensstämmelse	Överensstämmelse
	– Arbetsinvaliditet	Inte överensstämmelse	Inte överensstämmelse

(*) I den mån den invaliditet som den belgiska institutionen erkänner är allmän invaliditet.

⁽¹⁾ Uppgifterna om överensstämmelse mellan å ena sidan Luxemburg och å andra sidan Frankrike och Belgien kommer att bli föremål för förnyad teknisk granskning med beaktande av ändringarna i den luxemburgska lagstiftningen.

BILAGA VIII

**FALL DÅ DEN OBEROENDE FÖRMÅNEN ÄR LIKA MED ELLER ÖVERSTIGER
DEN PROPORTIONELLT BERÄKNADE FÖRMÅNEN**

(Artikel 52.4)

A) DANMARK

Alla ansökningar om pensioner som anges i lagen om social pension, med undantag för pensioner som anges i bilaga IX.

B) FRANKRIKE

Alla ansökningar om pensionsförmåner eller förmåner till efterlevande enligt tilläggspensionssystem för anställda eller egenföretagare, med undantag för ansökningar om ålders- eller änkepension enligt tilläggspensionssystemet för kabinpersonal inom civil luftfart.

C) IRLAND

Alla ansökningar om avgångspension, ålderspension (avgiftsfinansierad) samt pension till efterlevande make (avgiftsfinansierad).

D) NEDERLÄNDERNA

I det fall då en person är berättigad till pension i enlighet med den nederländska lagen om allmän pensionsförsäkring (AOW).

E) PORTUGAL

Ansökningar om invaliditets-, ålders- och efterlevandepension, med undantag för de fall då de sammanlagda försäkringsperioder som har fullgjorts enligt lagstiftningen i mer än en medlemsstat uppgår till minst 21 kalenderår, de nationella försäkringsperioderna uppgår till högst 20 år och beräkningen görs enligt artikel 11 i lagdekret nr 35/2002 av den 19 februari, i vilken det fastställs regler för bestämning av pensionsbelopp. Genom att tillämpa förmånligare pensionsberäkningssatser kan i sådana fall beloppet enligt den proportionella beräkningen överstiga beloppet enligt den oberoende beräkningen.

F) SVERIGE

Inkomstgrundad ålderspension (lag 1998:674), inkomstgrundad efterlevandepension i form av omställningspension och barnpension när dödsfallet inträffade före den 1 januari 2003 samt änkepension (lag 2000:461 och lag 2000:462).

G) FÖRENADE KUNGARIKET

Alla ansökningar om avgångspension, förmåner till änkor och efterlevande som fastställs enligt bestämmelserna i avdelning III kapitel 5 i förordningen, med undantag för sådana där

- a) under ett skatteår som börjar den 6 april 1975 eller senare
 - i) den berörda parten hade fullgjort försäkrings-, anställnings- eller bosättningsperioder enligt lagstiftningen i Förenade kungariket och en annan medlemsstat,
 - och
 - ii) ett (eller flera) av de skatteår som avses i led i inte betraktades som kvalifikationsår enligt lagstiftningen i Förenade kungariket,
- b) de försäkringsperioder som fullgjorts enligt den gällande lagstiftningen i Förenade kungariket för perioder före den 5 juli 1948 skulle beaktas vid tillämpningen av artikel 52.1 b i förordningen genom tillämpning av försäkrings-, anställnings- eller bosättningsperioder enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat.

BILAGA IX

**FÖRMÅNER OCH ÖVERENSKOMMELSER PÅ VILKA ARTIKEL 54 FÅR
TILLÄMPAS****I. Förmåner som avses i artikel 54.2 a i förordningen, vars storlek är oberoende av de fullgjorda försäkrings- eller bosättningsperiodernas längd****A) BELGIEN**

Förmåner inom det allmänna invaliditetssystemet, det särskilda invaliditetssystemet för gruvarbetare och det särskilda systemet för sjömän i handelsflottan

Förmåner inom försäkringen mot arbetsoförmåga för egenföretagare

Invaliditetsförmåner inom systemet för social trygghet utanför Europa och invaliditetssystemet för f.d. anställda i Belgiska Kongo och Rwanda-Urundi

B) DANMARK

Full dansk åldersrelaterad folkpension som förvärvats efter tio års bosättning av personer som har beviljats pension senast den 1 oktober 1989

C) GREKLAND

Förmåner enligt bestämmelserna i lag nr 4169/1961 om försäkringssystemet för jordbruket (OGA)

D) SPANIEN

Efterlevandepensioner som beviljas inom det allmänna systemet och inom de särskilda systemen, med undantag för det särskilda systemet för offentligt anställda

E) FRANKRIKE

Invaliditetspension enligt det allmänna systemet för social trygghet eller enligt systemet för arbetare inom jordbruket

Invaliditetspension till efterlevande make enligt det allmänna systemet för social trygghet eller enligt systemet för arbetare inom jordbruket, när den beräknas på grundval av den avlidne makens invaliditetspension som fastställts i enlighet med artikel 52.1 a

F) IRLAND

Invaliditetspension av typ A

G) NEDERLÄNDERNA

Lagen av den 18 februari 1966 om invaliditetsförsäkring för anställda, med senare ändringar (WAO)

Lagen av den 24 april 1997 om invaliditetsförsäkring för egenföretagare, med senare ändringar (WAZ)

Lagen av den 21 december 1995 om allmän försäkring för efterlevande underhållsberättigade personer (ANW)

H) FINLAND

Folkpension till personer som föds med funktionshinder eller som blir funktionshindrade vid tidig ålder (folkpensionslagen (547/93))

Folkpension som fastställs i enlighet med folkpensionslagen av den 8 juni 1956 och som beviljas enligt övergångsreglerna i folkpensionslagen (547/93)

Barnpensionens kompletteringsbelopp i enlighet med familjepensionslagen av den 17 januari 1969

I) SVERIGE

Inkomstgrundad efterlevandepension i form av barnpension och omställningspension när dödsfallet inträffade den 1 januari 2003 eller senare och den avlidne var född år 1938 eller senare (lag 2000:461).

II. **Förmåner som avses i artikel 54.2 b i förordningen, vars storlek bestäms på grundval av en tillgodoräknad period som anses vara fullgjord mellan den dag då försäkringsfallet inträffade och en senare dag**

A) TYSKLAND

Invaliditets- och efterlevandepensioner som beviljas med hänsyn till en tilläggsperiod

Ålderspension som beviljas med hänsyn till en redan fullgjord tilläggsperiod

B) SPANIEN

Avgångspension eller pension vid bestående arbetsoförmåga (invaliditet) enligt det särskilda systemet för offentligt anställda vilken beviljas enligt avdelning I i den konsoliderade texten till lagen om statliga pensionstagare, om mottagaren vid den tidpunkt då försäkringsfallet inträffade var verksam som offentligt anställd eller behandlades som sådan, samt efterlevandepensioner (till maka/make, barn och föräldrar) som beviljas enligt avdelning I i den konsoliderade texten till lagen om statliga pensionstagare, om personen vid den tidpunkt då dödsfallet inträffade var verksam som offentligt anställd eller behandlades som sådan

C) ITALIEN

Italiensk pension vid fullständig arbetsoförmåga (inabilità)

D) LUXEMBURG

Invaliditets- och efterlevandepensioner

E) FINLAND

Tjänstepension som beviljas med hänsyn till framtida perioder i enlighet med nationell lagstiftning

F) SVERIGE

Sjukpenning och aktivitetsersättning i form av garantiersättning (lag 1962:381)

Efterlevandepension som beräknas på grundval av tillgodoräknade försäkringsperioder (lagarna 2000:461 och 2000:462)

Ålderspension i form av garantipension som beräknas på grundval av tidigare tillgodoräknade perioder (lag 1998:702).

III. **Överenskommelser som avses i artikel 54.2 b i i förordningen, som syftar till att undvika att samma tillgodoräknade period beaktas två eller flera gånger**

Överenskommelsen om social trygghet av den 28 april 1997 mellan Republiken Finland och Förbundsrepubliken Tyskland

Överenskommelsen om social trygghet av den 10 november 2000 mellan Republiken Finland och Storhertigdömet Luxemburg

Den nordiska konventionen av den 15 juni 1992 om social trygghet.

BILAGA X

SÄRSKILDA ICKE AVGIFTSFINANSIERADE KONTANTA FÖRMÅNER

(Artikel 70.2 c)

Innehållet i denna bilaga skall fastställas av Europaparlamentet och rådet i enlighet med fördraget snarast möjligt och senast före den tillämpningsdag för den här förordningen som avses i artikel 91.

*BILAGA XI***SÄRSKILDA BESTÄMMELSER OM TILLÄMPNINGEN AV MEDLEMSSTATERNAS
LAGSTIFTNING**

(Artiklarna 51.3 och 56.1 samt artikel 83)

Innehållet i denna bilaga skall fastställas av Europaparlamentet och rådet i enlighet med fördraget snarast möjligt och senast före den tillämpningsdag för den här förordningen som avses i artikel 91.

Rättelse till Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/52/EG av den 29 april 2004 om driftskompatibilitet mellan elektroniska vägtullsystem i gemenskapen

(Europeiska unionens officiella tidning L 166 av den 30 april 2004)

Direktiv 2004/52/EG skall vara som följer:

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2004/52/EG
av den 29 april 2004
om driftskompatibilitet mellan elektroniska vägtullsystem i gemenskapen
(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 71.1 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) I sin resolution av den 17 juni 1997 om utveckling av telematik inom sektorn för vägtransporter, särskilt elektronisk avgiftsbetalning ⁽⁴⁾, uppmanade rådet kommissionen och medlemsstaterna att utveckla en strategi för att säkerställa konvergens mellan olika system för elektronisk avgiftsbe-

talning så att tillräcklig driftskompatibilitet uppnås på europeisk nivå. Den första fasen i denna strategi presenterades i kommissionens meddelande om driftskompatibla system för elektronisk avgiftsbetalning i Europa.

- (2) De flesta medlemsstater som har infört elektroniska vägtullsystem för att finansiera väginfrastruktur eller som har infört elektronisk avgiftsbetalning för användning av vägnätet (dessa system benämns nedan "elektroniska vägtullsystem") använder mikrovågsteknik för korta avstånd, med frekvenser runt 5,8 GHz, men dessa system är i dag inte helt kompatibla. Efter antagandet av tekniska förstandarder 1997 ledde Europeiska standardiseringskommitténs (CEN) arbete med mikrovågstekniken i januari 2003 till utarbetandet av tekniska standarder som främjar driftskompatibiliteten för mikrovågsbaserade elektroniska vägtullsystem med frekvenser på 5,8 GHz. Dessa förstandarder omfattar emellertid inte alla de system för korthållskommunikation (DSRC) med frekvenser på 5,8 GHz som är i drift i gemenskapen och omfattar två varianter som inte är helt kompatibla. Standarderna bygger på modellen med datautbyte mellan öppna system (Open Systems Interconnection), som definierats av Internationella standardiseringskommittén för kommunikation mellan informationssystem.

- (3) Tillverkare av utrustning och infrastrukturförvaltare har emellertid kommit överens om att inom gemenskapen utveckla driftskompatibla produkter på grundval av befintliga DSRC-system på 5,8 GHz. Den utrustning som måste göras tillgänglig för användare bör alltså kunna kommunicera med den teknik som endast får användas i de nya elektroniska vägtullsystem som skall införas i gemenskapen efter den 1 januari 2007, nämligen teknik för satellitbaserad positionsbestämning, mobilkommunikationsteknik med användning av GSM-GPRS-standard och mikrovågsteknik med frekvenser på 5,8 GHz.

- (4) Det är viktigt att så snart som möjligt slutföra detta standardiseringsarbete för fastställande av tekniska standarder som garanterar teknisk kompatibilitet mellan elektroniska vägtullsystem baserade på mikrovågsteknik med frekvenser på 5,8 GHz och på satellit- och mobilkommunikationsteknik för att undvika ytterligare fragmentering av marknaden.

⁽¹⁾ EUT C 32, 5.2.2004, s. 36.

⁽²⁾ EUT C 73, 23.3.2004, s. 54.

⁽³⁾ Europaparlamentets yttrande av den 18 december 2003 (ännu ej offentliggjort i EUT), rådets gemensamma ståndpunkt av den 22 mars 2004 (EUT C 95 E, 20.4.2004, s. 53) och Europaparlamentets ståndpunkt av den 20 april 2004.

⁽⁴⁾ EGT C 194, 25.6.1997, s. 5.

- (5) Det är nödvändigt att skapa förutsättningar för ett allmänt införande av elektroniska vägtullsystem i medlemsstaterna och i grannländerna, och det krävs driftskompatibla system som är anpassade till den framtida utvecklingen av gemenskapens strategi för vägavgifter och till den framtida tekniska utvecklingen.
- (6) De elektroniska vägtullsystemen bör vara driftskompatibla och baseras på öppna och offentliga standarder som är tillgängliga utan diskriminering för alla systemleverantörer.
- (7) När nya elektroniska vägtullsystem införs bör utbudet av utrustning vara tillräckligt stort för att diskriminering mellan de berörda företagen skall kunna undvikas.
- (8) Särskilt den nya tekniken för satellitbaserad positionsbestämning (GNSS) och mobilkommunikation (GSM/GPRS) kan på grund av sin stora flexibilitet och mångsidighet tillämpas på elektroniska vägtullsystem för att uppfylla de krav som följer av den nya avgiftsstrategi som gemenskapen och medlemsstaterna planerar. Denna teknik gör det dessutom möjligt att registrera hur många kilometer som körs inom varje vägkategori, utan att det krävs dyrbara investeringar i infrastruktur. Tekniken möjliggör dessutom ytterligare nya säkerhets- och informationstjänster för resenärerna, såsom automatiskt nödanrop och positionsbestämning vid olyckor och information i realtid om trafikförhållanden, trafikintensitet eller restider. På området satellitbaserad positionsbestämning planeras projektet Galileo, som lanserades av gemenskapen 2002, att från och med 2008 tillhandahålla informationstjänster som är av högre kvalitet än de som de nuvarande satellitnavigeringssystemen tillhandahåller och som är optimala för vägtelematik. EGNOS (European Geostationary Navigation Overlay Service), som skall vara driftsklart redan 2004, skall ha liknande egenskaper. Dessa innovativa system kan dock medföra problem i fråga om kontrollernas tillförlitlighet och bedrägeribekämpning. På grund av de avsevärda fördelar som anges ovan bör emellertid i princip tillämpning av teknik för satellitbaserad positionsbestämning och mobilkommunikation rekommenderas vid införande av nya elektroniska vägtullsystem.
- (9) Mångfalden av tekniska lösningar för elektroniska vägtullsystem, vilka redan används eller vilka planeras under de kommande åren (framför allt mikrovågor på 5,8 GHz, satellitbaserad positionsbestämning och mobilkommunikation), och mångfalden av medlemsstaternas och grannländernas krav på de elektroniska vägtullsystemen kan komma att stå i vägen för en väl fungerande inre marknad och transportpolitikens mål. Det finns risk för att detta leder till att förare av tunga lastbilar på grund av detta har flera olika, dyra och driftsinkompatibla elektroniska enheter i sina förarhytter, samt till ökad risk för felhantering med följden att, t.ex., betalning oavsiktligen inte görs. En sådan utveckling är på grund av kostnader och av säkerhetsrelaterade och rättsliga skäl oacceptabel för användare och tillverkare av lastbilar.
- (10) Konstgjorda hinder för den inre marknadens funktion bör undanröjas, samtidigt som medlemsstaterna och gemenskapen bör ges möjlighet att tillämpa olika avgiftssystem för alla fordonstyper på lokal, nationell och internationell nivå. Fordonsutrustningen bör göra det möjligt att ta ut sådana vägavgifter med beaktande av principen om likabehandling av alla medborgare i medlemsstaterna. Man bör därför så snart som möjligt sörja för driftskompatibilitet mellan de elektroniska vägtullsystemen i hela gemenskapen.
- (11) Förarna har rätt att förvänta sig väginfrastruktur tjänster av högre kvalitet, särskilt när det gäller säkerheten, och betydlig minskning av trafikstockningar vid vägtullstationerna, särskilt vid topptrafik och på vissa högbelastade sträckor. Det europeiska vägtullsystemet måste utformas på ett sätt som tar hänsyn till detta. Vidare bör hänsyn tas till att de planerade teknikerna och komponenterna även, i den utsträckning det är tekniskt möjligt, skall kunna samverka med andra komponenter i fordonen, särskilt digitala färdskrivare och larmtjänster. Intermodala system bör inte uteslutas i ett senare skede.
- (12) Tillgången till ytterligare, framtida användningsmöjligheter vid sidan av uttag av vägtullar bör garanteras genom lämplig utrustning.
- (13) Ett europeiskt elektroniskt vägtullsystem bör säkra driftskompatibilitet på det tekniska, det kontraktsmässiga och det förfarandemässiga planet och omfatta
- a) ett enda kontrakt mellan kunderna och de operatörer som erbjuder tjänsten, i överensstämmelse med kontraktsregler som ger alla operatörer och/eller utfärdande organ möjlighet att tillhandahålla tjänsten och som ger tillgång till hela infrastrukturnätet,
- b) tekniska standarder och krav som ger industrin möjlighet att ställa nödvändig utrustning till förfogande för tillhandahållande av tjänsten.

- (14) Kontraktsbunden driftskompatibilitet möjliggör betydande förenklingar för vissa trafikanter och väsentliga administrativa besparingar för yrkestrafikanter.
- (15) Elektroniska vägtullsystem bidrar märkbart till att minska olycksrisken och därmed till att öka vägsäkerheten, till att minska antalet kontantbetalningar vid vägtullstationerna och till att minska trafikstockningarna vid dessa stationer, särskilt vid topptrafik. De minskar också den negativa miljöpåverkan av fordon som står och väntar och startar på nytt och av trafikstockningar samt miljöpåverkan i samband med byggandet av nya eller utbyggnad av befintliga vägtullstationer.
- (16) Vitboken om den europeiska transportpolitiken fram till 2010 innehåller mål för säkerhet och smidighet i vägtrafiken. Driftskompatibla intelligenta transporttjänster och -system är ett viktigt verktyg för att uppnå dessa mål.
- (17) Införandet av elektroniska vägtullsystem kommer att medföra behandling av personuppgifter. Vid sådan behandling måste gemenskapens föreskrifter följas, särskilt bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter ⁽¹⁾ samt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation ⁽²⁾. Rätten till skydd av personuppgifter nämns särskilt i artikel 8 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- (18) En automatisk vägtulldebitering av bankkonton eller kredit- eller betalkortskonton var som helst inom eller utanför gemenskapen kräver ett fullt operativt betalningsområde i gemenskapen med icke-diskriminerande avgifter.
- (19) Varje elektroniskt vägtullsystem som införs i medlemsstaterna bör uppfylla följande grundläggande kriterier: det bör vara möjligt att i systemet införliva framtida tekniska och systemrelaterade förbättringar och utbyggnader utan dyra överskott av gamla modeller och metoder, kostnaderna för privata och kommersiella väganvändare att anta systemet bör vara obetydliga jämfört med fördelarna för dessa väganvändare och för hela samhället, samt varje medlemsstat bör genomföra systemet så att det inte i något avseende uppstår diskriminering mellan väganvändare från det egna landet och väganvändare från andra medlemsstater.
- (20) Eftersom målen för detta direktiv, särskilt driftskompatibiliteten mellan elektroniska vägtullsystem på den inre marknaden och införandet av ett europeiskt system för elektroniska vägtullar på hela det vägnät i gemenskapen som är belagt med vägtullar, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av deras europeiska dimension, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (21) Det bör tillses att de berörda parterna (vägtullsoperatörerna, infrastrukturförvaltarna, elektronik- och bilindustrin, användarna) får delta i kommissionens samråd om tekniska frågor och kontraktsfrågor i anslutning till införandet av det europeiska systemet för europeiska vägtullar. Vid behov bör kommissionen även samråda med icke-statliga organisationer som arbetar med frågor som rör skydd av privatlivet, trafiksäkerhet och miljö.
- (22) För att ett europeiskt system för elektroniska vägtullar skall kunna införas måste riktlinjer först fastställas av Kommitén för elektroniska vägtullar, vilken inrättas genom detta direktiv.
- (23) Detta direktiv påverkar inte medlemsstaternas frihet att föreskriva bestämmelser om avgiftsbeläggning av väginfrastruktur och om beskattningsfrågor.
- (24) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ⁽³⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och räckvidd

1. I detta direktiv fastställs de villkor som är nödvändiga för att säkerställa driftskompatibilitet mellan elektroniska vägtullsystem i gemenskapen. Detta direktiv skall tillämpas på elektronisk inkasering av alla slags vägavgifter på hela gemenskapens vägnät, inklusive vägar i och utanför städer, motorvägar, större och mindre vägar, samt olika anläggningar som tunnlar, broar och färjor.

⁽¹⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31. Direktivet ändrat genom förordning (EG) nr 1882/2003 (EUT L 284, 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ EGT L 201, 31.7.2002, s. 37.

⁽³⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

2. Detta direktiv skall inte tillämpas på
- a) vägtullsystem som saknar system för elektronisk inkassering av vägtullar,
 - b) elektroniska vägtullsystem där utrustning inte behöver installeras i fordon,
 - c) små, rent lokala vägtullsystem för vilka kostnaderna för att uppfylla kraven i detta direktiv inte står i proportion till fördelarna.
3. För att uppnå det mål som fastställs i punkt 1 skall ett europeiskt system för elektroniska vägtullar inrättas. Systemet, som skall vara ett komplement till medlemsstaternas nationella system för elektroniska vägtullar, skall säkerställa driftskompatibilitet i hela gemenskapen för användarna mellan de elektroniska vägtullsystem som medlemsstaterna redan har inrättat och de system som i framtiden kommer att införas inom ramen för detta direktiv.

Artikel 2

Tekniska lösningar

1. I alla nya elektroniska vägtullsystem som tas i drift från och med den 1 januari 2007 skall en eller flera av följande tekniska lösningar tillämpas för vägtullstransaktionerna:
- a) Satellitbaserad positionsbestämning.
 - b) Mobilkommunikation enligt GSM/GPRS-standarden (referens GSM TS 03.60/23.060).
 - c) 5,8 GHz mikrovågor.
2. Det europeiska systemet för elektroniska vägtullar skall inrättas enligt artikel 3.1. Operatörerna skall enligt tidsplanen i artikel 3.4 ge intresserade användare tillgång till fordonsutrustning som är anpassad till alla elektroniska vägtullsystem som är i bruk i medlemsstaterna, med användning av de tekniska lösningar som avses i punkt 1, och som lämpar sig för alla fordonstyper. Denna utrustning skall åtminstone vara driftskompatibel och kunna kommunicera med alla system som används i medlemsstaterna genom att en eller flera av de tekniker som anges i punkt 1 används. Närmare bestämmelser i detta avseende skall fastställas av den kommitté som avses i artikel 5.1, inbegripet arrangemang för att tillmötesgå intresserade användare som begär tillgång till fordonsutrustning.

3. Nya elektroniska vägtullsystem som tas i drift efter antagandet av detta direktiv rekommenderas att använda sådan teknik med satellitbaserad positionsbestämning och mobilkommunikation som avses i punkt 1. Med avseende på eventuell omställning av system som använder annan teknik till system som använder ovan angiven teknik skall kommissionen i samverkan med den kommitté som avses i artikel 5.1 utarbeta en rapport senast den 31 december 2009. Rapporten skall innehålla en studie av användningen av varje typ av teknik som anges i punkt 1 samt en kostnads- och intäktsanalys. Kommissionen skall vid behov låta rapporten åtföljas av ett förslag till Europaparlamentet och rådet om en strategi för omställning av systemen.

4. Utan att det påverkar bestämmelserna i punkt 1 kan fordonsburen utrustning också vara lämplig för annan teknik, på villkor att detta inte leder till ytterligare bördor för användarna eller skapar diskriminering mellan dem. Fordonsutrustningen kan också när så är lämpligt kopplas till fordonets elektroniska färdskrivare.

5. Medlemsstater som har vägtullsystem skall vidta de åtgärder som krävs för att öka användningen av elektroniska vägtullsystem. De skall sträva efter att säkerställa att minst 50 % av trafikflödet genom varje tullstation kan använda elektroniska vägtullsystem senast den 1 januari 2007. De vägfiler som används för inkassering av vägtull på elektronisk väg får också användas för inkassering av vägtull på annat sätt med vederbörlig hänsyn till säkerheten.

6. Det arbete med driftskompatibilitet för befintlig vägtullsteknik som utförs i samband med det europeiska systemet för elektroniska vägtullar skall säkerställa fullständig kompatibilitet och gränssnittsöverensstämmelse mellan denna teknik och den teknik som avses i punkt 1 samt mellan tillhörande utrustning.

7. Medlemsstaterna skall se till att den behandling av personuppgifter som krävs för driften av det europeiska systemet för elektroniska vägtullar sker i enlighet med gemenskapens bestämmelser om skydd av fysiska personers fri- och rättigheter, inklusive rätten till privatliv, och att särskilt bestämmelserna i direktiven 95/46/EG och 2002/58/EG uppfylls.

Artikel 3

Inrättande av ett europeiskt system för elektroniska vägtullar

1. Ett europeiskt system för elektroniska vägtullar skall inrättas för allt vägnät i gemenskapen där det på elektronisk väg tas ut vägtullar eller avgifter för användning. Detta elektroniska vägtullsystem kommer att definieras genom kontraktsregler som ger alla operatörer och/eller utfärdande organ möjlighet att tillhandahålla tjänsten, tekniska standarder och krav samt ett enda abonnemangskontrakt mellan kunderna och de operatörer och/eller utfärdande organ som tillhandahåller tjänsten. Kontraktet skall ge tillgång till tjänsten i hela infrastrukturnätet och skall kunna tecknas hos varje operatör som förvaltar någon del av nätet och/eller hos utfärdande organ.

2. Det europeiska systemet för elektroniska vägtullar får varken påverka medlemsstaternas principbeslut att ta ut vägtullar för särskilda typer av fordon eller nivån på och ändamålet med de avgifter som tas ut. Det skall endast avse metoden för att ta ut vägtullar eller avgifter. Systemet skall göra det möjligt att ingå kontrakt oavsett var fordonet är registrerat, vilken nationalitet parterna i kontraktet har och vilket område eller vilken punkt på vägnätet vägtullen gäller.

3. Systemet skall medge att intermodalitet utvecklas utan att detta skapar nackdelar för andra transportmetoder.

4. De medlemsstater som har nationella system för inkassering av vägtull på elektronisk väg skall se till att operatörerna och/eller de utfärdande organen ger sina kunder tillgång till det europeiska systemet för elektroniska vägtullar enligt följande tidsplan:

- a) För alla fordon som väger över 3,5 ton och för alla fordon som får transportera fler än 9 passagerare (förare + 8) senast tre år efter det att besluten om definitionen av det europeiska systemet för elektroniska vägtullar enligt artikel 4.4 har fattats.
- b) För alla andra typer av fordon senast fem år efter det att besluten om definitionen av det europeiska systemet för elektroniska vägtullar enligt artikel 4.4 har fattats.

Artikel 4

Grunddrag i det europeiska systemet för elektroniska vägtullar

1. Det europeiska systemet för elektroniska vägtullar skall bygga på de element som förtecknas i bilagan till detta direktiv.

2. Vid behov kan denna bilaga av tekniska skäl ändras i enlighet med förfarandet i artikel 5.2.

3. Det europeiska systemet för elektroniska vägtullar skall bygga på de tekniska lösningar som avses i artikel 2, med specifikationer som skall vara allmänt tillgängliga.

4. Beslut om definitionen av det europeiska systemet för elektroniska vägtullar skall senast den 1 juli 2006 fattas av kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 5.2. Sådana beslut skall endast fattas om samtliga villkor, utvärderade enligt lämpliga undersökningar, föreligger för att möjliggöra driftskompatibilitet i alla avseenden, inbegripet ur teknisk, rättslig och handelsmässig synvinkel.

5. Om besluten enligt punkt 4 inte har fattats före den 1 juli 2006, skall kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 5.2 fastställa ett nytt datum när besluten senast skall fattas.

6. Kommissionen skall fatta tekniska beslut om upprättandet av det europeiska systemet för elektroniska vägtullar i enlighet med förfarandet i artikel 5.2.

7. I enlighet med förfarandet i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter ⁽¹⁾ skall kommissionen uppmana de relevanta standardiseringsorganen, särskilt Europeiska standardiseringskommittén CEN, att göra alla de ansträngningar som krävs för ett snabbt antagande av standarder för elektroniska vägtullsystem, vad gäller de tekniker som förtecknas i artikel 2.1.

8. Utrustning för det europeiska systemet för elektroniska vägtullar skall särskilt uppfylla kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/5/EG av den 9 mars 1999 om radioutrustning och teleterminalutrustning och om ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse ⁽²⁾ samt rådets direktiv 89/336/EEG av den 3 maj 1989 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om elektromagnetisk kompatibilitet ⁽³⁾.

Artikel 5

Kommittéförfarande

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté för elektroniska vägtullar, nedan kallad "kommittén".

2. När det hänvisas till denna punkt skall artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

⁽¹⁾ EGT L 204, 21.7.1998, s. 37. Direktivet senast ändrat genom 2003 års anslutningsakt.

⁽²⁾ EGT L 91, 7.4.1999, s. 10. Direktivet ändrat genom förordning (EG) nr 1882/2003.

⁽³⁾ EGT L 139, 23.5.1989, s. 19. Direktivet senast ändrat genom direktiv 93/68/EEG (EGT L 220, 30.8.1993, s. 1).

3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.

Artikel 7

Ikraftträdande

Artikel 6

Genomförande

Medlemsstaterna skall sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv före den 20 november 2005. De skall genast till kommissionen översända texten till dessa bestämmelser samt en tabell med en jämförelse mellan dem och bestämmelserna i detta direktiv.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 8

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 29 april 2004.

På Europaparlamentets vägnar
P. COX
Ordförande

På rådets vägnar
M. McDOWELL
Ordförande

BILAGA

Nödvändiga element för utformning och införande av det europeiska systemet för elektroniska vägtullar

Nedanstående frågor är väsentliga för utformning och införande av det europeiska system för elektroniska vägtullar som inrättas enligt detta direktiv. Man skiljer mellan tekniska, förfarandemässiga och rättsliga frågor.

Tekniska frågor

- a) Operativa förfaranden för systemet: tecknande av abonnemang, bruksanvisning, installation av fordonsutrustning, behandling av transaktioner vid vägtullstationer eller vid löpande avgift, förfaranden för återhämtning av transaktionsdata i händelse av avbrott eller störningar i utrustningens drift, kontrollsystem, fakturering och indrivning av förfallna belopp, kundtjänst, kundsupport, fastställande av servicenivån till kunder. När sådana operativa förfaranden fastställs skall befintliga förfaranden i medlemsstaterna beaktas.
- b) Funktionsmässiga specifikationer för systemet: beskrivning av hur fordonsburen utrustning och markutrustning fungerar.
- c) Tekniska specifikationer för mark- och fordonsutrustning till stöd för systemet och standarder, certifieringsförfaranden och restriktioner som skall iakttas.
- d) Inledande och uppföljning av arbetet i relevanta standardiseringsorgan och eventuella tekniska kompletteringar av tillämpade standarder eller förstandarder i syfte att garantera driftskompatibiliteten.
- e) Specifikationer för installation av fordonsburen utrustning.
- f) Transaktionsmodeller: exakt fastställande av beräkningsmetoder för transaktionerna för varje särskild typ av vägtull (fasta tullportar eller löpande avgift), fastställande av vilka data som utväxlas mellan fordons- och markutrustning samt dataformat.
- g) Arrangemang för att tillmötesgå alla intresserade användare som begär tillgång till fordonsutrustning.

Frågor avseende förfarandet

- h) Förfaranden för kontroll av tekniska prestanda hos fordonsutrustning, utrustning vid vägen samt hur utrustningen installerats i fordonen.
- i) Parametrar för klassificering av fordon: validering av en gemenskapsförteckning över tekniska parametrar, där varje medlemsstat kommer att välja de parametrar den vill använda för sin avgiftspolitik. Dessa parametrar kommer att avse fordonens fysiska egenskaper, motoregenskaper och miljöpåverkan. Det blir medlemsstaternas sak att fastställa fordonsklasser på grundval av dessa parametrar.
- j) Inrättande av förfaranden för hantering av särskilda fall, som alla slags driftsstörningar. Detta gäller särskilt i sådana fall där vägtullsoperatörerna och kunden inte är från samma land.

Rättsliga frågor

- k) Validering av de valda tekniska lösningarnas överensstämmelse med gemenskapens bestämmelser om skydd av fysiska personers fri- och rättigheter, särskilt rätten till privatliv. Överensstämmelse med direktiven 95/46/EG och 2002/58/EG kommer särskilt att behöva säkerställas.
 - l) Fastställande av icke-diskriminerande gemensamma bestämmelser och minimikrav som bör iakttas av potentiella tjäns-televerantörer vid tillhandahållande av tjänsten.
 - m) Bedömning av möjligheten att harmonisera bestämmelserna om indrivning av elektroniska vägtullar.
 - n) Utkast till ett samförståndsavtal mellan vägtullsoperatörerna som möjliggör införande av det europeiska systemet för elektroniska vägtullar, inbegripet tvistlösningsförfaranden.
-